Akbaba

Mısırda, Ezher Camiinde:
İmam ve cemaat!

PEK YAKINDA

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

MERİÇ REKLAM 1958

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.

Belediye — İstanbul

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Telefon: 221811

Abone: Seneliği 25, Altı aylığı 12,5 lira.

Teknik Sekreter
Selâmi M. YURDATAP

Fiyatı 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

YIL SONUNDA

10

BAHÇELİ EV

Ayrıca

150.000

LİRA

Para ikramiyesi

AK

Hesabınızı açtırmakta acele ediniz.

AKBANK

Hesabınızdaki her **150** liraya ayrı bir kur'a numarası verilir.

YILMAZ KURDOĞLU

SAYI: 249 C.: 10 19 ARALIK 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAAİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

NETİCE..

Yazan :

YUSUF ZİYA ORTAÇ

BAŞKA milletlerin dilinde de var mıdır, bilmiyorum. Ama, Cumhuriyet, türkçemize bir tâbir kazandırdı: Politika esnafı!

Tıpkı terlikçi esnafı, yorgancı esnafı gibi, şimdi bir de politika esnafımız var. Meslekleri, zanaatleri bu!

Ama, doğrusunu ararsanız, politika bir zanaat değil, bir san'attır. Güzel, ince bir san'at. Ne san'atı mı?.. Bence netice almak san'atı.

Misalleri yakın hayattan seçelim: Birinci Dünya Harbinden yenik çıkan Osmanlı İmparatorluğu iki politika güttü: Biri İstanbul politikası, biri Ankara politikası.

Sevr andlaşması birinin neticesidir, Lozan andlaşması öbürünün!

Okuduğunuz şu harflere bakınız, bir netice değil mi? Başınızdaki şapkaya bakınız, o da bir netice!

Saltanat, hilâfet, medrese, tekke, medenî kanun, önünde dünyaya baş eğdiren cenazesine kadar, Atatürk'ün bütün hayatı, bir politikanın pırıl pırıl neticeleridir.

Halk Partisi, 1950 seçimlerinde iktidarı oy sandığında kaybetti: Bir politika neticesi!

Demokrat Parti, yine o yılda, yine o sandıkta iktidarı kazandı: O da bir politika neticesi!

Amerika'nın yakın dostuyuz. Neden?.. Atlantik Paktına girdik. Niçin?.. Nato toplantısında sandalyemiz var. Niye?.. Hepsi birer politika neticesi değil mi?

Çıplak dağlarda, hâlâ ilk insanın ışığiyle aydınlanan yoksul topraklarda, selin boğduğu, kurağın yaktığı köylerde, barajlar, barajlar, barajlar kuruluyor. Elektrik santralları, elektrik santralları, elektrik santralları yükseliyor. Fabrika bacaları, fabrika bacaları, fabrika bacaları fışkırıyor.

İstanbul, semt semt, cadde, cadde, bir yeniden doğuş, bir yeniden var oluş coşkunluğu içinde: Bir çopur duvar arkasından bir mavi deniz gülüveriyor. Bir tahta harabe arkasından bir şaheser çıkıveriyor.

Nedir bunlar?.. Birer netice!

Ama, günlerdir, araya araya, sora sora, düşüne düşüne bulamadığım bir netice var: İktidarın üniversite politikası!

Şu Siyasal Bilgiler Dekanı Profesör Turhan Feyzioğlu'nun vekâlet emrine alınmasından ne kazanıldı, hangi netice elde edildi acaba?

Bunun, yakın geçmişte bir misali daha vardır: Bulgar hududunu aşarken öldürülen komünist Sabahattin Ali, o zamanki iktidar gözdelerinin teşviki ile Nihal Adsız'ı dâva etmişti. Mahkemeden çıkarken, Ankaralı Üniversiteliler Adsız'a karşı bir sevgi gösterisi yaptılar C. H. P. iktidarı hemen gazaba geldi. Gençler, göz hapsine alındılar, tabutluklara tıkıldılar...

Hiç unutmam, o günlerde, Orhan Seyfi Orhon'un bir yazısı çıkmıştı: İlkbahar Rüzgârı!

Seyfi, bu adı kadar güzel fıkrasında, gençlik heyecanlarını ilkbahar rüzgârlarına benzetiyor, bir esinti, bir yağmurdan sonra, daha ışıklı bir gökün, daha yıkanmış bir tabiatin doğduğunu anlatıyordu.

Ne oldu bilir misiniz? Bir öfke, bir emir, bir telgraf: Orhan Seyfi Orhon, Edebiyat öğretmenliğinden vekâlet emrine alındı!

Orhan Seyfi Orhon, Türk şiirinde bir çığıra adını veren adamdır. Profesör Turhan Feyzioğlu kadar kıymeti yok muydu?.. Vardı elbet. Ama bu haksızlık, şimdi kan ağlayan sayın İnönü'nün merhametli kalbini titretememişti!

Bu politikanın neticesi malûmdur: Bütün bir gençlik Halk Partisi iktidarına küstü!

Meğer Mehmet Âkif ne güzel ve ne doğru söylemiş:

Târihi tekerrür diye tarif ediyorlar,
Hiç ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Malaryanın Kökü

Gazeteler «Sıhhat Vekâleti malaryanın kökünü kazıyacak» diye yazıyor.

Allah Allah, rahmetli Refik Saydam Sıhhiye Vekili iken bunun kökü kazınmıştı.

Sonra, Hulûsi Alataş vekil olunca bir daha kazındı.

Arkadan, Sadi Konuk Sağlık Bakanı oldu, yine kazıdılar.

Derken, arkadaşlarından geri kalmamak için bir kere de Kemali Beyazıt kazıdı.

Şimdi, ağzımız hayretle bir karış açık, haber alıyoruz ki, bir kere de bugünkü Sıhhat ve İçtimaî Muavenet Vekilimiz kazıyacakmış!

Ben size bir şey söyliyeyim mi? Yine olmıyacak!

Yine bitmiyecek! Yine bir dal, bir damar, bir şey kalacak Ve bir müddet sonra gelecek yeni vekil veya bakan kolları sıvayıp kazıma ameliyatına başlıyacak!

İyisi mi, şundan kurtulmak için, gelin bir kere de piyasamızın meşhur kürtaj mütehassıslarından birine kazıttıverelim!

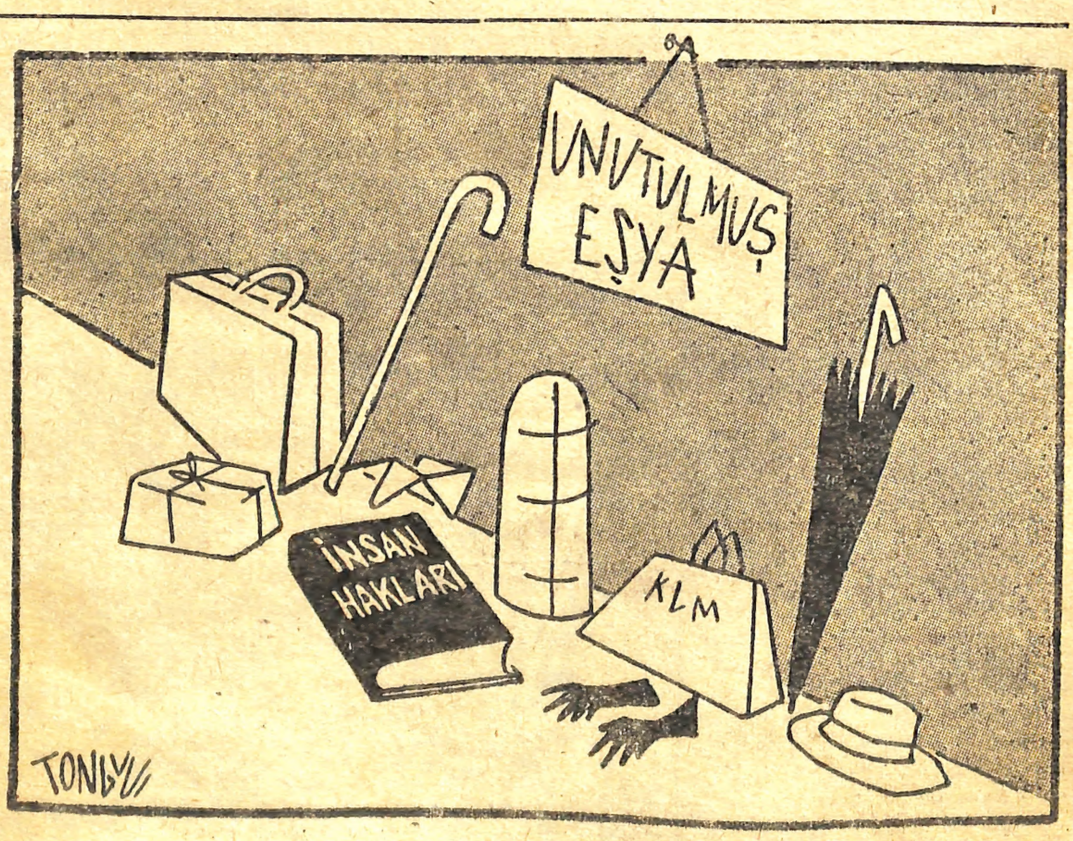

Yazısız!

BİR ÇİLENİN HİKÂYESİ

★ Yazan : REFİ' CEVAD ULUNAY ★

BİZDE kömür derdi, her sene kışla beraber başlar. Dünkü bugünkü iş değildir. Hiç unutmam 1940 da dehşetli bir kış olmuştu. O tarihte ben Bomonti'de kalorifersiz bir apartımanda oturuyordum. Kocaman bir soba kurduk. Fakat yakacak yok... Soğuk ne açlığa, ne susuzluğa benziyor. Arada eş dost, bir el çantası ile bir yakımlık kömür veriyordu ama taşıma su ile değirmen döner mi? Nihayet muhtardan, belediyeden muamelesini yaptırarak Kuruçeşmeden kömür alabilecek hale geldim. Bu hâtırayı, daha doğrusu bu çileyi hiç unutamam. Elimde bir tutam evrakla, beni ısıtacak imkâna malik olduğumu matbaada arkadaşlara söylediğim zaman:

— Çayı görmeden paçaları sıvama, dediler, asıl mesele bundan sonra başlıyor.

Bu endişeyi havsalam almıyordu.

— Canım, dedim, bunun artık çay görmesi, paça sıvaması var mı? Evrak elimde, kömür de Kuruçeşmede, ben de buradayım. Gideceğim komurunu alacağım.

İçimizden en tecrübesi:

— İyi ya... İyi ya... Allah versin, git bakalım.

Dedi. Ertesi gün uyandım, kar, tipi... Sulu, yapışkan, pis bir hava... Yüzümü gözümü sardım, sokağa çıktım, Boğaz tramvayına bindim. Biletçiye: «Kuruçeşme!» dedim. Boynu büküldü, sesi titredi.

— Kömür almağa mı gidiyorsunuz?

— Evet, Depoya gidiyorum.

Bileti uzatırken içini çekti, galiba gözleri yaşardı:

— Allah kolaylık versin, Allah muvaffak etsin, Allah kazadan belâdan esirgesin.

Pirelendim:

— Bir tehlike mi var?

— Yok beyim..... Ne tehlike olacak!

Tramvay kömür deposunda durdu. Atkısına sımsıkı sarılmış bir ihtiyar kadın, başına doladığı eşarptan yalnız gözleri görünen bir adam, bir de ben tramvaydan indik. Oluklu saçtan yapılmış ardına kadar açık geniş kapıdan girdik. Çift atlı, tek atlı yük arabaları dizilmiş müşteri bekliyorlar. Arabacılardan biri ısınmak için tepine tepine yanıma geldi.

— Kömür mü alacaksın bey baba?

— Evet.

Tecrübeli bir mukayyıt gibi hepsine bir göz attı.

— Bakayım evrakına...

— Bunun tarih günü tamam mı?

— Yazıyor. Okusana...

— Ben okuma bilmem.

— Öyle ise nasıl anlıyorsun?

— Renginden... Bir mavi, iki beyaz, bir kırmızı, bir de soluk yeşil kâğıt olacak.

Hemen renkleri kontrol ettim, tamam. Kömür sahasında dört beş tane tahta baraka vardı. Arabacı:

— Şu, soba borusundan zifir akan barakaya götür. Orada kayıt muamelesi yapılacak.

Oraya doğrulurken sordu:

— Bak sana yol gösteriyorum, Kömürünü de ben götüreceğim ha... Nerede oturuyorsun?

— Bomontide... Pazarlığını da yapalım istersen.

— Benim adım Pehlivan Hasan. Aza da giderim, çoğa da...

— İyi ya... Ne vereceğiz?

— Sigortalı istersen on beş kâğıt, sigortasız on kâğıt.

— O ne demek o?

Gayet tabii bir eda ile izah etti:

— Sigortalı olursa yolda malına mukayyet olurum, çaldırmam. Sigortalı olmazsa yol hırsızlarına aldırmam.

— Yol hırsızlarıda mı var?

— Çok soysun bey baba... Yolda çeteler var. Bir araba geçerken arkadan gelberi ile çekerler, yere dökerler, toplarlar.

— Polis molis yok mudur?

— Bu havada polis olur mu beyim? Ama lüzum da yoktur. Giderken sigortalı dedim mi? İşlemezler.

— Neden?

— Sigorta parasını sonra hesap görür buluşuruz.

Arabacının gösterdiği barakaya girdim. Ortada kıpkırmızı olmuş bir demir soba vardı. Oradaki memurlardan biri sobanın kapağını açmış, maşanın üstünde pastırma pişiriyordu. Onu braktık. Önünde kocaman bir defter bulunan bir başka memura müracaat ettim. «Nedir efendim?» Allı yeşilli evrakı uzattım. Aldı, evirdi, çevirdi, üstüne bir tarih bastı. «Yan taraftaki barakaya götürün.» Beş dakika içinde sıcağa öyle alışmışım ki barakanın kapısını açar açmaz, dondum. Titreye titreye öbür barakaya gittim. Orada da kıpkırmızı olmuş bir demir soba vardı. Masanın başında önünde yine koca bir defter açılmış bir memura evrakı uzattım. Bakar bakmaz soba gibi kıpkırmızı oldu.

— Yahu! Bu hergeleye lâf anlatamıyoruz. Yine giriş numarasını koymamış. Götürün de numara koysun.

Evrakı aldım. Birinci barakaya geldim.

— Efendim. Numara konmamış da...

Memur masaya bir yumruk indirdi.

— Numarayı orası koyacak. Dün yeni emir aldık. Andavallının haberi yok. Götürün.

Dedi. Evrakı aldık, andavallıya gittik.

— Numarayı biz apartımanlar için koyarız. Daireler için onlar koyar. Götürün o eşeğe... Böyle söyleyin.

Evrakı aldık, eşeğe gittik, söyledik. Pişirdiği pastırmayı kemirene:

— İrfan, dedi, şu emri bulsana.....

Tam yarım saat aradılar, emri bulamadılar. Adam halime acıdı, evrakı elimden aldı bir numara koydu.

— Deniz kıyısındaki barakaya götürün.

O sahada kömür tozu karışmış çamurlara batarak rıhtımın yanındaki barakaya gittim. Orada da nerede ise eriyip su gibi akacak olan kıpkırmızı sobanın başında bir adam yün çoraplarını kurutuyordu. Evrakı aldı baktı.

— Hani bunun pulu. Pullayın da öyle getirin.

— Pulu nereden alayım?

— Ya Ortaköy'den, ya Arnavutköy'ünden.

— Aman merhamet! Siz de pul yok mu?

Galiba acıdı, kömür tenekesini sobaya boşaltan hademeye:

— Ömer! dedi, efendi pul istiyor.

Hademe, kovayı bıraktı. Cebinden bir defter çıkardı, yapraklarını açtı. İki tane pul uzattı.

— Ne vereceğiz?

— Ne istersen...

İki buçuk liralık uçtu gitti. Pul yapıştırıldı, üzerine damga vuruldu.

— Müdüre götürün imzalatın.

— Müdür nerede?

— Şimdi burada idi. Arayın.

Barakadan çıktım. Arabacı Pehlivan Hasan orada idi.

— Bitti mi?

— Müdüre imza ettirilecekmiş.

— Müdürü akşama kadar arasan bulamazsın.

— Ne yapacağız?

— Bana yarım lira tosla. Nerede olduğunu söyliyeyim.

Hemen parayı verdim.

— Kantarcıların kulübesinde...

Oraya koştum. Kulübe fırın gibi olmuştu. Yine kıpkırmızı bir sobanın başında davul gibi şiş yanağını mendille sarmış bir adam inliyordu.

— Müdür bey!

Hastayı gösterdiler. Evrakı uzattım.

— Ah! dedi, beni burada da mı buldunuz? Allah kahretsin, ölüyorum.

— Geçmiş olsun.

— Acısı ciğerime geçiyor.

Evrakı aldı, sobaya atacak diye ödüm koptu. İmzaladı, uzattı. Hemen çıktım. Pehlivan Hasan yine kapıda idi, sordu:

— Bitti mi?

— Bilmem.

— Anlaşıldı. Bu işi sen beceremiyeceksin bana beş papel daha ver. Ben kömürünü getiririm.

Evrakı pehlivana verdim. Titreye titreye eve döndüm ve on beş gün hasta yattım.

YILBAŞI HAZIRLIĞI:

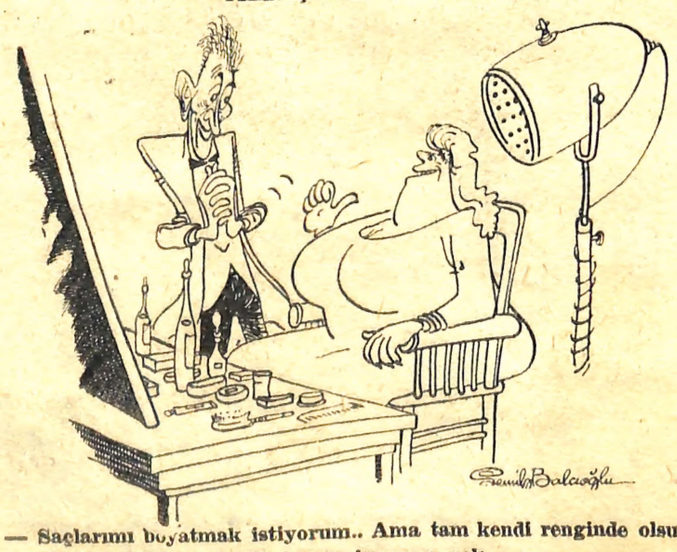

— Saçlarımı boyatmak istiyorum.. Ama tam kendi renginde olsun..
— Maalesef hanımefendi, beyaz boyamız yok..

Açış Nutku

Siyasal Bilgiler Fakültesinin 1957 ders yılı açılış töreninde verilecek nutuktur.

— Pek muhterem büyüklerimiz ve pek sayın ortancalarımız ve pek sevgili küçüklerimiz! Gayri siyasî bilgiler fakültesinin yeni ders yılı açılış törenine büyük zahmete katlanıp katılmak nezaketini gösterdiğinizden dolayı, gayri siyasî bilgiler fakültesi öğretim üyeleri ve öğrencileri adına teşekkürler eder, minnet ve şükranlarımı arz ederim.

Dekanı bulunduğum gayri siyasî bilgiler fakültesinin yeni ders yılı açılışı münasebetiyle, haddim olmıyarak, yüksek huzurlarınızda bir kaç söz söylememe yüksek emir ve müsaadelerinizi saygılarımla istirham eder, büyüklerimin ellerinden öperim.

Yüksek malûmunuz olduğu üzere bilim, affedersiniz, ilim tecrübeye dayanır. Tecrübesiz ilim olamaz. Binaenaleyh yüksek tensiplerinizle nâçiz birer ilim adamı olan bizler, herkesten çok tecrübeden ders almak zorundayız. Atalarımız, bir musibet bin nasihatten yeğdir demişlerdir. Tecrübe, tecrübe, daima tecrübe!.. Binaenaleyh, pek muhterem davetlilerimiz, bendeniz de geçen senenin açılış törenindeki tecrübeden ders alarak, aklımı başıma topladım ve bu konuşmamı ona göre ayarladım.

Gençler!.. Ey gençlik!.. Yarının büyük ümidi olan gençlik!.. Gözümüz sizin üzeriniz dedir. Dalga geçmeyin, tecrübelerden ders alın! İnsan bu dünyaya bir defa gelir. Onun için ne yapıp edip günü gün etmeğe bakmalı!

Gençler! Gerek bu kadar yıllık tecrübelerime, gerek geçen senelerde başımızdan geçenlere dayanarak söylüyorum ki hayatta şu iki kıymetli söz, rehberiniz olsun: Çizmeden yukarı çıkmayın bir, bir de siz siz olun her şeye burnunuzu sokmayın, üstünüze vazife olmayan şeylerle sakın uğraşmayın.

Şair ne demiş:

Sen seni bil, sen seni bil, sen seni,
Bilmez isen patlatırlar enseni!

Ensenizde boza pişirilmesini istemiyorsanız, söz gümüşse, sükût altındır, lâfını unutmayın. Malûm ya, dilin çektiği dili belâsıdır.

Arkadaşlar, genç arkadaşlar!.. Ey yarının ümidi büyük gençlik! Sakın şerbeti unutmayın. Şerbet, şerbet, daima şerbet!.. Şerbetli olacaksınız. Her şeye karşı şerbetli! Şerbetin en iyisi, nabza göre verilen şerbettir. Şerbet yapmasını öğrenin, yeter. Başka bir şey öğrenmenize, kafanızı abur cubur şeylerle doldurmanıza lûzum yok. Şerbeeet, şerbet! Haniya, her nabza göre şerbet!..

Pek sayın büyüklerimiz! Sözlerime son verirken hepinizi bir kere daha en içten gelen, en derin saygılarımla selâmlar, büfemizde âfiyetle şerbet içmeğe davet ederim.

Patron — Seni haddini bilmez küstah senliii... Ben yokken taklidimi yaparsın ha!..

Yazısız!..

ANAHTAR DELİĞİ

★ Yazan: Reşat Nuri GÜNTEKİN ★

HER sabah yatağında oda komşunun hırıltılı öksürüklerile uyanan tahsildar Rasim Efendi o sabah gevrek bir kadın kahkahasile uyandı. Kendi kendine:

— Yarabbi şükür, dedi, ihtiyar kunduracı defolmuş... Yerine genç bir kız, yahut kadın taşınmış... Maamafih deli olmıyan bir insanın kendi kendine gülmiyeceğine nazaran tek kadın da değil, bir karı - koca... Ne âlâ, ne âlâ.

Tahsildar elli beş yaşlarında bir ihtiyar bekârdı. Yer yüzünde kimsesi olmadığı için senelerdenberi pansiyon odasında yaşıyordu. Bu bahar sabahında bir kuş sesi gibi öten bu kadın kahkahası aradaki mıhlı kapının tahtaları arasından geçiyor, bu eski eşyalı soğuk ve ruhsuz bekâr odasını garib bir neş'e ile dolduruyordu.

Tahsildar onu ürkütüp susturmaktan korkuyor gibi ayaklarının ucuna basarak odanın içinde dolaşıyor, kahvaltısını hazırlıyordu. Bir aralık öksürüğü tuttu; kendinin eski komşuya ettiği küfürleri onların da kendisine etmelerine meydan vermemek için başını yorganın içine soktu.

— Ne âlâ, diyordu, komşular beni de gençleştirecekler... Yaşıma rağmen kulaklarım sağlam... Geceleri yatmadan kapıya kulağımı dayarım, konuştuklarını, sevişliklerini dinlerim... Ben de konuşmuş, sevişmiş gibi olurum... Hattâ kimbilir belki...

Tahsildar kahvaltısını yarım bırakarak kapıya yanaşmıştı, tahtaları muayene ediyor, kendisine içeri odayı gösterek bir çatlak, bir budak deliği arıyordu. Fakat bu dört tarafından rüzgâr işliyen kuş kafesi gibi harap evde bir tek sağlam şey vardı: Ev sahibi madamın birkaç sene evvel yıkılan bir konaktan satın alıp taktırdığı bu kapı... Tahsildar âdetâ çocuklaşmış, çapkınlaşmıştı. Kahvesi elinde düşünmeğe devam ediyordu:

— Bir gün işimi asarım. Komşu odanın boşalmasını beklerim. Onların dışarı çıktığını anlayınca kapıya burgu ile bir minimini delik delerim... Deliğin benden taraftaki ağzına bir tahta parçası uydururum... Gece oldu mu ışığı söndürür, hattâ ihtiyaten paltomu asar, kafamı fotoğrafçı gibi onun içine sokar, odayı gözetlerim... Onlar yeni geldikleri için kapıdaki deliğin, deşiğin daha farkında değillerdir... Ev sahibi odayı temizlerken farkeder mi dersin? Adam altmış yaşında kocakarı nereden anlıyacak?

Tahsildar birkaç saat sonra çantasında bir küçük burgu ile sokaktan dönerken, hoş bir tesadüf, taşlıkta yeni komşularile karşılaştı.

Kadın kahkahasından çok daha parlak kıvırcık siyah saçlı, narin vücutlu bir esmer güzeliydi. Kocası uzun boylu ve uzun saçlı sarışın bir delikanlıydı.

Galiba gidecekleri yere geç kalmış olacaklardı ki kadın:

— Pazarlıkla ucuz bir otomobil buluruz değil mi? diyor. Kocası:

— Yok canım, daha vaktimiz var. Yayan bile gitsek yetişiriz, diyordu.

Yanlarından geçen sırtı hafifçe kamburlaşmış ak saçlı ihtiyara dikkat bile etmediler.

Onlar kolkola kapıdan çıktıkları zaman tahsildar döndü; birdenbire yaramaz bir mektep çocuğu tavrı alarak:

— Akşama inşallah yine görüşeceğiz, dedi, hem de inşallah şimdikine benzemiyen kıyafetlerde ve vaziyetlerde... Hadi kumrularım geç kalmayın.

Tahsildar odasındaki ara kapıya fevkalâde ihtiyatlı iki delik deldi, sonra senelerdenberi duymadığı bir neş'e ile sokağa çıktı.

★

Akşam yaklaştıkça adamcağızın yüreğine çarpıntılar geliyordu:

— Allah bana dünya evine girmeyi nasip etmedi. Fakat zannederim ki evlenseydim, güvey gireceğim gece ancak bu kadar helecan duyardım.

İhtiyar adam bu gecenin zevkini daha iyi tatmak için senelerdenberi yapmadığı bir şeyi yaptı; meyhaneye girerek, rakı içti, lokantada yemek yedi ve saat ona doğru taşkın bir neş'e içinde odasına döndü:

Tahsildarda beklediği sahnelerin ancak gece yarısına doğru başlıyacağına bir kanaat vardı. Fakat gündüzden bağladığı kapıyı açıp sessiz sedasız içeri girince hayret içinde kaldı.

İçeri odada bir erkek sesi bağıra bağıra ilânı aşk ediyordu.

— Senden uzakta geçirdiğim her dakikanın nasıl bir azab olduğunu bilemezsin. Dolaştığım yerlerde «Leylâ, Leylâ» diye mütemadiyen senin adını tekrar ediyordum. Beni görenler âdi bir deli sanıyorlardı.

Tahsildar ellerini uğuşturarak:

— Yaşadık, dedi, âşıkın bu kadar coşkununa rastlamak kadın kadar benim için de bir talihtir. Anlaşılan bu gece bize sabaha kadar uyku yok... Fakat Allah vere de benim delikler onları görecek bir yere açılmış olsa...

REŞAT NURİ GÜRTEKİN

BİR kafes. İçinde bir kuş. Yalnız, bu kuşun başı, ince burunlu, alt dudağı biraz bükük bir insan kafası. Altında şu iki kelime: Çalı Kuşu kafeste!

Bu, Reşat Nuri'nin evlenmesi üzerine Akbaba'da çıkmış bir karikatürdür. Düşünüyorum: Dünya evinden ahiret evine bu geçiş, bana göz açıp kapamadan, bir anda oldu gibi geliyor. O kadar çabuk, o kadar kısa.

Reşat Nuri'nin, bu kısacık hayatı içinde tek başına verdiği eserler, romanda, hikâyede, sahnede, bütün bir sanat neslinin verdiğinden çoktur.

Fakat o, asıl kendi rekorunu kırmağa çalışan bir atlet hızıyla koşarken ansızın düşüverdi!

Reşat Nuri ile 1916 da tanışmıştık. Demek, tam kırk yıllık dostmuşuz. Bu sıcak dostluk, hiç soğumadan, daima içimi ısıttı ve bu ışıklı zekâ, hiç kararmadan, senelerce Akbaba sahifelerini aydınlattı: Ağustos Böceği, Ateş Böceği imzalı bütün yazılar onundur.

Kalem sağ elimde, çenem sol avucumda, düşünüyorum: Ömer Seyfeddin, Ahmet Haşım, Enis Behiç, Mithat Cemal, Reşat Nuri.. Aman Yarabbi, artık toprağın altındaki dostlar üstündekilerden çok!

Ne söyliyeyim?.. Çalı Kuşunun Akşam Güneşi'nin sahifelerine dökülen gözyaşları, nûr olup kabrine yağsın!

Yusuf Ziya ORTAÇ

ZAVALLI TÜRKÇEMİZ

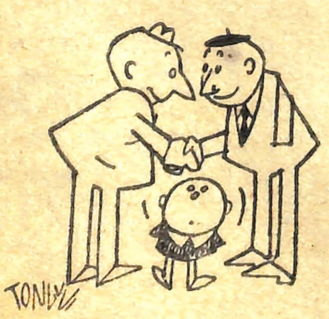

— Maşaallah mîrim, keyifler nasıl? Mütenehni mi, mütenehna mı, mütenehnu mu?

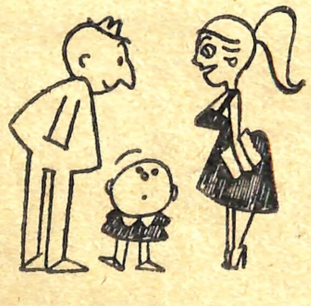

— Hello!.. Nasılsınız?.. Rok and rol, Elvis Prisley, Strip tas sizi enterese ediyor mu?

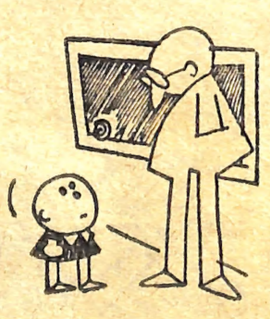

— Ekin öğesi betiklerin kişiyi yükselttikleri yadsınmaz bir gerçektir!

— Tuuu Yazıklar olsun sana!.. Türkçeden yine sıfır aldın ha?!..

İhtiyar adam pabuçlarını çıkardıktan sonra çorablarının ucuna basa basa ara kapıya yaklaştı, yere çömelerek yıldız gibi parlıyan deliklerden birine gözünü uydurdu.

Aman yarabbi ne manzara!

Genç kadın kolları omuz başlarına, dizleri kasıklarına kadar çıplak kanapenin üstüne uzanmıştı. Kocası yere oturarak onun diz kapaklarına ellerini koymuştu. Uzun saçlarını sallıyarak kendinden geçmiş bir halde söyleniyordu:

— Aşksız hayatın ne tadı olur Leylâ?. Sevmemiş insanın ölüden, eşekten farkı yoktur.

Tahsildar hafifçe irkilerek söylendi:

— Benim canım yok mu? Benim bütün ömrüm böyle bekâr odalarında tek başına geçmedi mi? Sevmemiş insanın hakikaten ölüden farkı yok. Fakat eşek teşbihini hem kaba, hem yanlış buldum. Eşek kendi usulüne göre aşkı en iyi tanıyan mahlûklardan biridir.....

Şimdi kadın söylemeğe başlamıştı:

— Ben de seni çok seviyorum Nihat... Sensiz yaşadığım saatler benim için de bir cehennem... O kadar azab çekiyorum ki...

Kadının sesi gittikçe alçaldığı için tahsildar sözlerin arkasını işitememeğe başlamıştı.

Erkek:

— Çok yavaş söylüyorsun, daha hızlı, dedi.

Tahsildar kendi kendine:

— Hay babanın canına rahmet, dedi, anlaşılan delikanlının kulağı ağırsa işitiyor... Fakat netice itibarile bu benim işime yarıyacak...

Konuşma devam ediyordu:

Erkek — Beni çok göreceğin geldi mi?

Kadın — Elbette Nihat... Bir dakika seni aklımdan çıkarmadım. Seninle geçireceğim her geceyi ilk evlendiğimiz gecenin heyecaniyle beklerim.

Tahsildar — (Kendi kendine) Ne boş bir ömür geçirmişim yarabbi...

Erkek — Ellerin ateş içinde... Hasta mısın?

Kadın — Seven insan hasta demek değil midir? Sevenlerin yanıyorum demeleri bir sözden mi ibarettir sanırsın? Vücudumun neresine dokunsan alev gibi yandığını duyacaksın...

Tahsildar - (Titriyerek) Ah senin dilini yesinler... Her güzellikten başka bir de dil dökmeler... Bu ne konuşma yarabbi... Eski Babıâli kâtipleri bu kadar cemiyetli kelâm konuşmazlardı... Herifin çıldırmakta hakkı var... Ben bile deli olacağım.

Delikanlı kadını kolları arasına almıştı. Birdenbire:

— O ne... Göğsünden düşen o mektup ne? Yanında bir de fotoğraf var... Bu fotoğraf kimin?

Vurguner ailesi

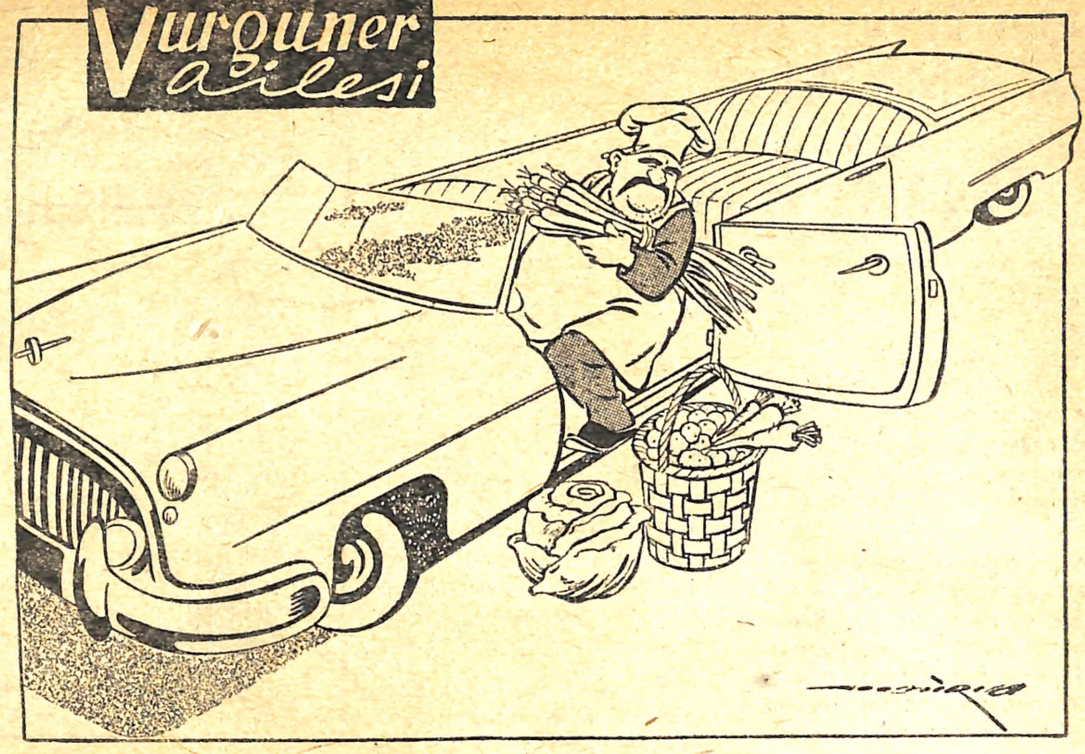

Vurguner'in ahçısı alışverişten geliyor!

Kadın birdenbire yerinden fırladı, kocasının elinden kâğıtları kapmağa çalışarak:

— Bırak Nihat, Allah aşkına bırak diye inlemeğe, çarpınıp çırpınmağa başladı.

Fakat erkek onu elile itiyor, mektubu ışığa tutarak okuyordu.

Birdenbire yaralı bir hayvan sesile:

— Alçak kadın; ben yokken beni aldattın öyle mi? dedi. Hem de oda komşumuz olan o alçak ihtiyarla öyle mi?

Tahsildar birdenbire neye uğradığını anlıyamamıştı. Kendi kendine:

— Her halde eski oturdukları odanın komşusu olacak, dedi.

Fakat Nihat bir elile kadını boğazından yakalamış, öbür elinin yumruğile tahsildarın kapısını gösteriyordu:

— Bu sefil ihtiyarın sende gözü olduğunu zaten sezmiştim.

Tahsildar bulunduğu yerde adetâ kazık kesilmişti.

Kadın ağlıyarak cevap veriyordu:

— Nihat affet beni... Nihat seni seviyorum... Seni bu adamla aldattım... Fakat sırf parası için... Ne yapalım... Sen fakirdin; paraya ihtiyacımız vardı. Ondan aldığım para ile gene seni mesut edecektim...

— Sefil sus... Gebereceksin... Kendine şimdiden ölmüş gözile bak... Madem ki alçak bir ihtiyarın birkaç parası için beni aldattın... Artık yaşamağa hakkın yok...

— Nihat... Korkuyorum... Ateş etme... Ateş etme Nihat...

Tahsildar birdenbire avazı çıktığı kadar:

— İmdat... Can kurtaran yok mu? İftira... İftira, diye haykırdı. Sırtüstü yere yuvarlanarak bayıldı.

★

İhtiyar adam gözlerini açtığı zaman kendini yatağında buldu; pansiyon sahibi madam sürahi ile başından aşağı su döküyor, Nihat ile Leylâ onun kollarını, bacaklarını oğuyorlardı.

Tahsildar kendine gelince:

— Yaşıyor, çok şükür yaşıyor, dedi, sonra Nihadın ellerini yakalıyarak:

— Vallahi iftira... Az kalsın Leylâcığı haksız yere öldürecektin, dedi.

Odadakiler hep birden gülmeğe başladılar.

Nihat — Boş yere üzüldün babacığım, dedi, benim adım Nihat olmadığı gibi karımın da adı Leylâ değildir. Biz karı - koca tiyatro artistiyiz... Odamızda yarın gece oynanacak bir piyesi prova ediyorduk.

Reşat Nuri GÜNTEKİN

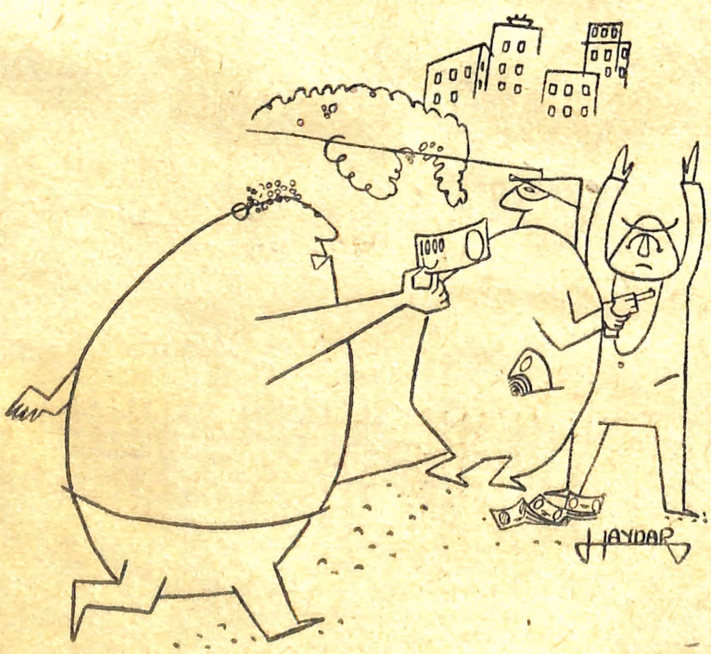

— Şu bin liralığı bozar mısınız?..

●

KORKU

Karısiyle ava gitmişlerdi. Kadın, her hayvan sıçradıkça bir feryat koparıyordu. Nihayet kocası:

— Bağırma rica ederim dedi.

— Neden? Ayıp mı? Burası kırlık yer

— Evet ama, hayvanlar senin sesini farkedip korkuyorlar!

Basın Yayın Genel Müdürlüğüne

Açık Mektup

Sayın genel müdür beyefendi,

10 Temmuz 956 günü, İtalyan Kültür Ataşeliği eli ile, Akbaba dergisine bir broşür geldi. Dört dil üzerine yazılmış bu broşürde, 5 Ağustosta Roma'nın Bordigera yazlığında milletlerarası bir mizah yarışması yapılacağı yazılı idi. Bu yarışmaya Türk mizahçıları da çağırılıyordu.

Basın, Yayın ve Turizm Genel Müdürlüğünün memleketimizi dünyaya tanıtmak için büyük bütçelerle su kadar para harcadığını gözönünde tutarak, ben de memleketimi kendi küçük payıma göre, tanıtabilmek için bu yarışmaya katılmaya karar verdim. Yalnız bir zorluk vardı. Yarışmaya girecek yazıları 20 Temmuza kadar istiyorlardı. On gün kalmıştı. On günde yazılarımı nasıl ve kime İtalyanca çevirtecektim?

Aradım, aradım, böyle birini bulamadım. Başvurduğum yer kalmadı. Sonunda bir genç, ben yaparım, dedi. 17 Temmuz günü, bütün bir gün çalışarak yalnız bir hikâyemi İtalyancaya çevirdi. 18 Temmuzda postaya verdik. Bu yarışmaya 18 millet mizahcısı katılmıştı. Dokuz yıldır yapılan bu yarışmalara bir Türk mizahcısı ile, bir Türk karikatüristi katılıyordu. 5 Ağustosta yarışma yapıldı. 6 Ağustosta Associated Press Ajansı benim mizahta dünya birincisi, Turhan Selçuk'un da karikatürde dünya ikincisi olduğunu bültenlerinde bütün dünyaya bildirdi. Bu habere, İtalyan, Fransız, Amerikan gazeteleri gereğince ve yeteri kadar yer verdiler.

Çok sevindim. Başka bir Türk kazansa yine sevinirdim. Kendim kazandığım için sevindim, memleketimin adı milletlerarası yarışmada iyi derece ile geçtiği için sevindim.

Bütün bu olay, başından sonuna kadar on beş günde olup bitmişti. Milletlerarası mizahcılar ve karikatürcüler birliğinden tebrik mektubu aldım. Arkadan bir de birincilik diploması gönderdiler. Daha sonra da yazılarının yabancı dergi ve gazetelerde yayınlanması ve kitaplarının İtalya ve Fransa'da basılması için teklifler aldım. Hem kendi adıma, hem memleketim adına hem büyük ustamız Nasreddin Hoca adına, hem de çalıştığım Akbaba adına yine çok sevindim.

Arkadan bir mektup daha geldi. Şöyle yazıyordu:

«Birincilik mükâfatı olan altın palmiyeniz size verilmek üzere Türkiye'nin Roma Sefaretine gönderilmiştir. Alındığında bildirmenizi rica ederim.»

Aradan tam dört ay geçti. Ben daha «Palmiyeyi aldım, teşekkür ederim» diye cevap veremedim. Veremiyorum, çünkü almadım.

Sayın Roma Büyükelçimiz Açıkalın'ın benim için büyük değer taşıyan 17 Eylül tarihli mektubunda da, «Büyükelçimize ahiren gönderilmiş bulunan plâkanız, keyfiyetten haberdar kılınan Basın - Yayın ve Turizm Umum Müdürlüğü vedaatiyle irsal kılınmıştır. Muvaffakıyetinizi tebrik eder saygılarımı sunarım.» deniliyordu.

Dört ay bekledik. Ben altı ay bekliyeceğimizi sanıyordum. Halk dilinde «Temiz iş altı ayda çıkar» diye büyük bir söz olduğundan, plâkanın bana altı ayda verilebileceğini sanıyordum. Şu espri pek tutunmuştur: Amerikalılar, Ankara'da, herkesin ağzında bir,

— Yavaş, yavaş!..

Lâfı duyunca, Ankara'ya yeni bir isim takmışlar: «Yavaşington» ya bir ya Vaşington... Bunu da bi bir ya Vaşington... Bunu da bildiğim için altı ayı göze almıştım. Ama sayın genel müdürlüğünüz beni o kadar bekletmedi. Yarışmadan dört ay sonra, «Başvekâlet, Basın - Yayın ve Turizm Genel Müdürlüğü, İstanbul Vilâyet Temsilciliği» başlığını taşıyan, imza yerinde de, «İl Temsilcisi V.» yazılı 5. 12. 956 günlü ve 3366 sayılı bir mektup aldım.

«Bay Aziz Nesim,

İtalya'dan size verilmek üzere umum müdürlüğümüz namına gönderilen hediye için 250 lira, gümrük resmi istenilmektedir.

Bu hediyenin gümrükten çıkarılması için, bu paranın hemen temsilciliğimize getirmenizi ve yahut da göndermenizi rica ederim. Saygılarımla.»

Şaşırmadım dersem, yalan. Bu şaşkınlıktan da çok başka bir şey...

Soyadımı bir Yahudi adı ile karıştırıp Nesim yazan il temsilciliğine, Nesimaci yazmadığı için çok teşekkür ederim. Büyük ithalâtçı bir tüccar kadar tanınmış değilim ki, Basın - Yayın Genel Müdürlü-

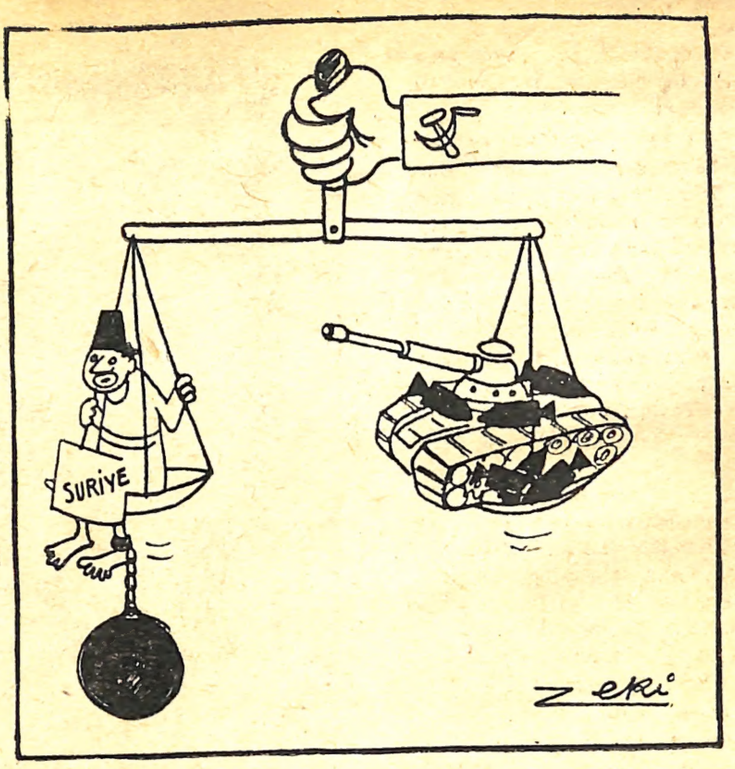

Muvazene!

STADYUM TERİMLERİNDEN :

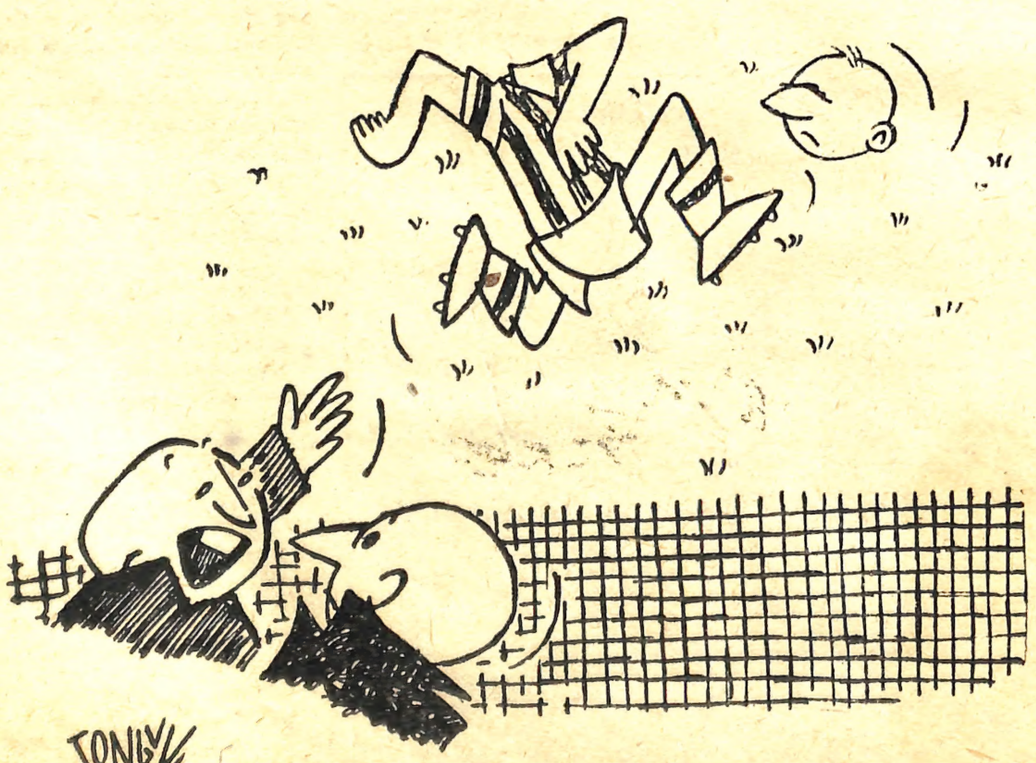

— Nasıl! Ben sana söylemedim mi? Bu oğlan kafası ile oynar diye!..

günün il temsilcisi benim adımı bilsin.

Şu noktaları pek sayın genel müdürlüğünüze hatırlatmayı yararlı buluyorum:

1 — Bana İtalya'dan gönderilen hediye değil, mükâfattır. Dört ay bekledikten sonra, sayın genel müdürlük, mükâfat ile hediyeyi birbirine karıştırmak kararını mı verebildi? Eğer hediye olsaydı, bunu bana posta ile doğrudan doğruya gönderirlerdi. Büyükelçilik ve sayın genel müdürlüğünüzün aracılığı gerekmezdi. Çünkü Basın - Yayın Genel Müdürlüğü benim bildiğime göre postacı değildir.

2 — Dünya şampiyonu olan arslan pehlivanlarımız altın madalya mükâfatını kazandıkları zaman, bu madalyalardan vergi alınıyor mu? Her ne kadar, benim yaptığım, pehlivanlık kadar önemli bir iş değilse de, yine de az çok birbirine benziyor.

Bütün dünya «Türk gibi kuvvetli» sözünü bilir. Ama «Türk gibi yazar» demezler. Acaba bu yüzden mi 250 lira gümrük vergisi vereceğim?

3 — Yarışmalarda kazananlara, benim bildiğim mükâfat verilir, ceza değil. Bu 250 lira benim için cezadır, hem de ağır para cezası!

4 — «250 lirayı hemen getirin» diye emir buyurulmuş. Hem de «Hemen...» başüstüne. Üstümde bozukluk yok. Şu tütüncüden bozdurup hemen getirevim. Anlaşılan sayın il temsilcisi vekili de bana mizah yapıyor!

Sayın genel müdür, ben evimin kirasını «hemen» veremiyorum, nerde kaldı gümrük vergisini «hemen» vereyim?.. Basın temsilcisi, basının durumunu bilmeleri gerektir. Ben, her kitabımdan telif hakkı olarak 250 lira alırım. Bir kitap daha yazayım da, gümrükteki plâkayı kurtarayım.

Bütün bunlardan sonra şunları söylemek istiyorum:

Mizah yarışması mükâfatı olan plâkayı 250 lira vermeden alamıyacaksam, bu hakkımdan vaz geçtim; vaz geçmek zorundayım. Gereken işlemin yapılmasını rica ederim. İster geriye gönderin, ister başka yerde kullanın. Yalnız, gümrük anbarlarında bu kadar zaman bekledi diye ayrıca bir de anbar kirası ödemiyeyim, yeter!

Ben yine dua ediyorum ki, diploma sizin vasıtanızla gelmedi. Kimbilir onun için de ne kadar ceza ödeyecektim.

Hem bu benim için o kadar önemli de değil. Bu yarışmalar yapıldıkça, her sene bir plâka kazanacağımı, siz de göreceksiniz. Bu sene kazanamazsam, gelecek sene, daha öbür sene kazanırım. Allah başka dert vermesin.

Saygılarımla.

Aziz NESİN

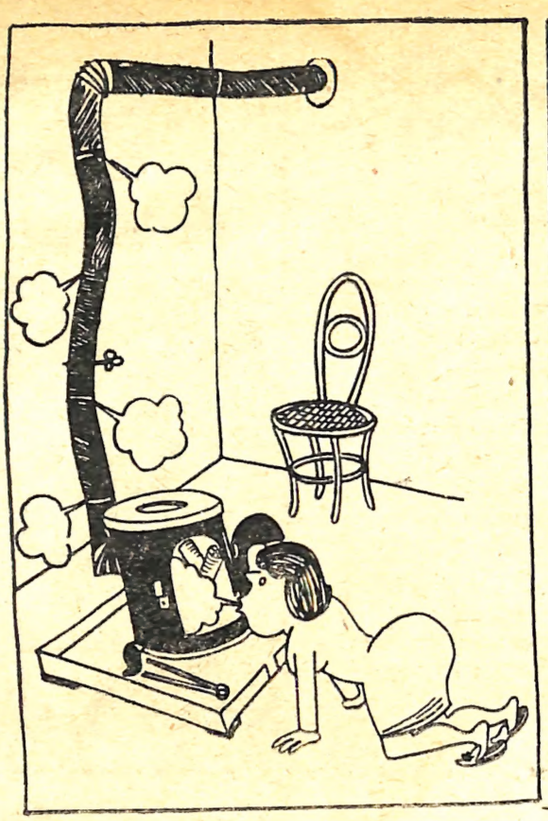

Muhalif soba!

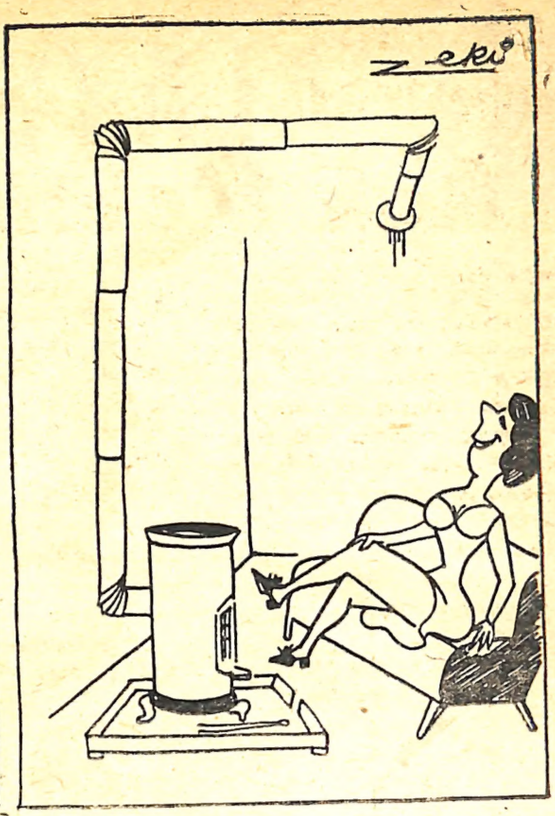

Muvafık soba

Bakanın iyisi!

Amerika'nın Illinoise'ta çıkan «Times» gazetesinin birinci sayfasında şu haber çıkmış:

«Ziraat Bakanı Ezra Taft'ın çiftçi için yapacağı işler hakkındaki tahminlerimiz ikinci, üçüncü sayfalarımızdadır.»

Okurlar, heyecanla bu sayfaları açmışlar. İki sayfa da bomboş. Resmi makamlar bu gazeteye hiç bir şey yapmamışlar. Oysa, bizde de buna benzer bir olay olmuş, kıyametler de kopmuştu. İstanbulda bir günlük gazete çıkıyordu. Beş gün üstüste çıkan her başyazıdan savcılık kovuşturma açmıştı. Altıncı gün gazetenin başyazı yeri bembeyaz çıkmıştı. İşte asıl soru da o zaman başladı:

— Hmmm Başyazı yerini neden boş bıraktınız?

Emrah'ın sanırım, bir şiiri vardır, her dörtlüğün sonu şöyle bağlanır:

«Sevsem azarlar, sevmesem azarlar»

— Demek hakkımızda takibat açmayalım diye başyazı yazmazsınız ha?.. Bu, memlekette baş yazı yazılamıyor, demektir.

Emrah gibi:

«Yazsam azarlar, yazmasam azarlar.»

O gün bugün gazetelerde hem baş yazı çıkmaz, hem de baş yazıların yeri boş bırakılmaz. Boş bırakılmaz ama, onun yerine «Bakın şu yosmanın artistik pozuna» diye ya çıplak bir kadın resmi konur, ya da falan, filân önemli kişilerin yaptıkları işler, karşılanmalar yazılır.

Amerikalı Ziraat Bakanının yapacağı işler diye sayfayı boş bırakmak, o bakanın lehinedir. Çünkü hiç bir şey yapmamak, kötü şeyler yapmaktan her zaman daha iyidir.

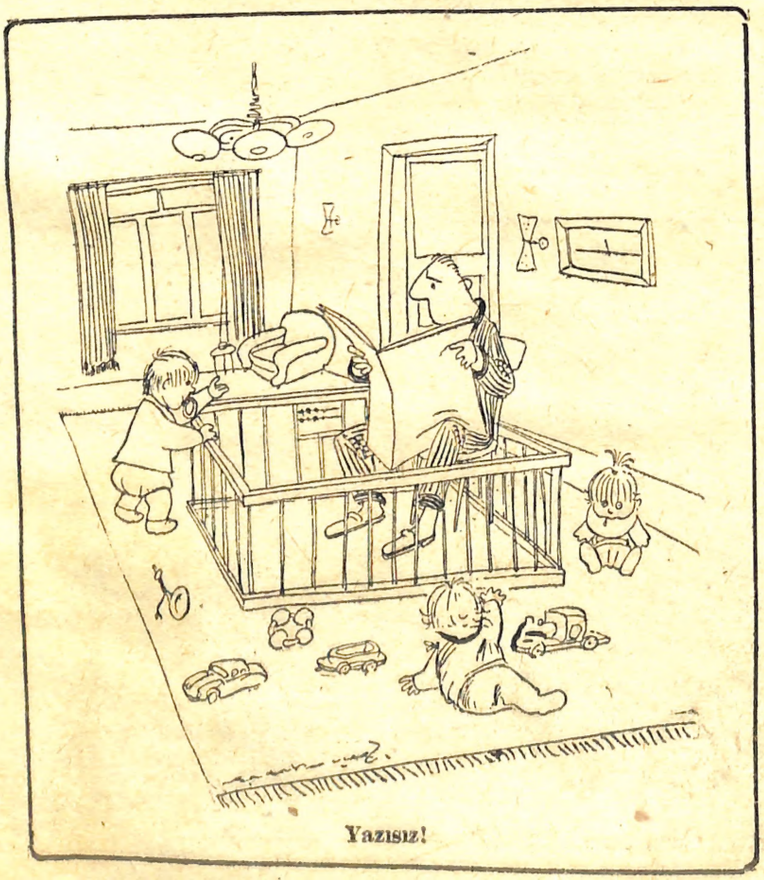

Yazısız!

●

KONUŞAN BALIKLAR

Fransız bilginleri, balıkların konuştuklarını ortaya çıkarmışlar. Balıkların en aptalı olan sazan balığı b'le konuşuvermuş. Balıkların aşk mevsimi olan ilkbaharda deniz çok gürültülü olurmuş. Şimdi Fransız bilginleri araştırmalarını derinleştiriyorlarmış.

Bana kalırsa, balıkların konuşmaları, üzerinde o kadar durulacak bir şey değildir. Önemli olanı, konuşuyorlar ama, bakalım anlaşabiliyorlar mı?

Konuşmasına insanlar da konuşuyor ama, anlaşabiliyorlar mı? İş orada. Bilginler onu öğrensin, belki insanlara bir yararı olur.

ALAYLAR

NAZİK ADAM

Polise bir suçlu lâzımmış. Yakalamışlar birini, hakkındaki suç delilleriyle savcılığa yollamışlar. Savcılık ta cezaevine göndermiş. İki sene Evet iki sene yatmış hapiste. Adam gık demiyor. Muhakeme, muhakeme derken, adamın o suçla hiç bir ilgisi olmadığı, suçsuz olduğu kesin olarak anlaşılmış. Ama iki sene de yatmış hapiste. Adama,

«— Neden hakkını aramadın, neye şikâyet etmedin?» diya sormuşlar.

«— Polisi müşkil duruma sokmak istemedim de» demiş.

Bu olay, tas tamam olmuş. Nerede mi?

Sizin aklımıza gelen yerde değil, Japonya'da.

●

KENDİ KENDİNE YETER

Bir Amerikalı iktisat mütehassısı memleketimize gelmiş, durumumuzu gördükten sonra,

— Türkiye kendi kendine yeter duruma geliyor! demiş.

Doğru, Türkiye kendi kendine yeter duruma geliyor. Bunu biz de görüyor, biliyoruz. Amerikalı'nın zahmet edip söylemesine hiç lüzum yok.

Kahve dışardan gelir, şimdi gelmez.

Makine motor dışardan gelir, şimdi gelmez.

Gaz dışardan gelir, şimdi gelmez. Boya öyle, çivi öyle, çay öyle, her şey öyle Türkiye kendi kendine yeter hâle gelmeyip te ne yapsın? Yalnız bundan övünecek miyiz, yerinecek miyiz? Orası pek belli değil

DEĞİL Mİ BU?

Aktör, şair, romancı, artist, rejisör Cahit Irgat Londra'ya gitti. Oradan gönderdiği gerçekten çok güzel mektuplar Dünya gazetesin de çıkıyor; hepsini de severek okuyorum. Geçende okuduğum bir yazısında İngilizleri şöyle övüyordu:

«Hiçbir söze «rica» kelimesini kullanmadan başlamıyor şu İngilizler, Medeniyet değil mi bu?»

★

«Açın avucunuzu, şoför elinizdeki paradan hakkı ne ise onu alır

Medeniyet değil mi bu?»

★

« Tiyatro kuyruğunda, kim gelirse gelsin, sükûnetle sırasını bekliyor herkes

Medeniyet değil mi bu?»

★

Ben İrgat'ın yazısını kısalttım. Bu yazı «Medeniyet değil mi bu?» diye sürüp gidiyor. Durun ama ben size, bu yazının başını vermeden sonunu verdim. Başta da şöyle diyor Irgat:

«Bize çocukluğumuzda bir manzume öğretmişlerdi. Medeniyete dairdi. Ondan bir satır kalmış hatırımda:

«Medeniyet denilen tek dişi kalmış canavar.»

Mehmet Akif'in İstiklâl marşından bir mısra için aktör, muharrir Cahit Irgat «Çocukluğumuzda bir manzume ezberletmişlerdi. Ondan bir satır kalmış hatırımda» diyor.

Cehalet değil mi bu?

— Taksim

HEDİYE

Avukat Ekrem Onur eve dönün ce eşi Cânan Onur onun boynun sarıldı:

— Buldum! dedi.

— Ne buldun?

— Sana yılbaşında ne hediy alayım diye düşünüp duruyordum Şu kristal likör şişesini düşürü kırdım demin, yenisini alacağım!

VASİYET

Adamcağızın vasiyeti okun yordu. Bunca akrabası varke herşeyi karısına bırakmıştı Biri, avukatına sordu:

— Buna dair kayıtta ne di yor merhum?

— Avukat aynen okudu:

— Beni bir an evvel öldüre rek kendisinden kurtulaman sağladığı için, karıma o kada

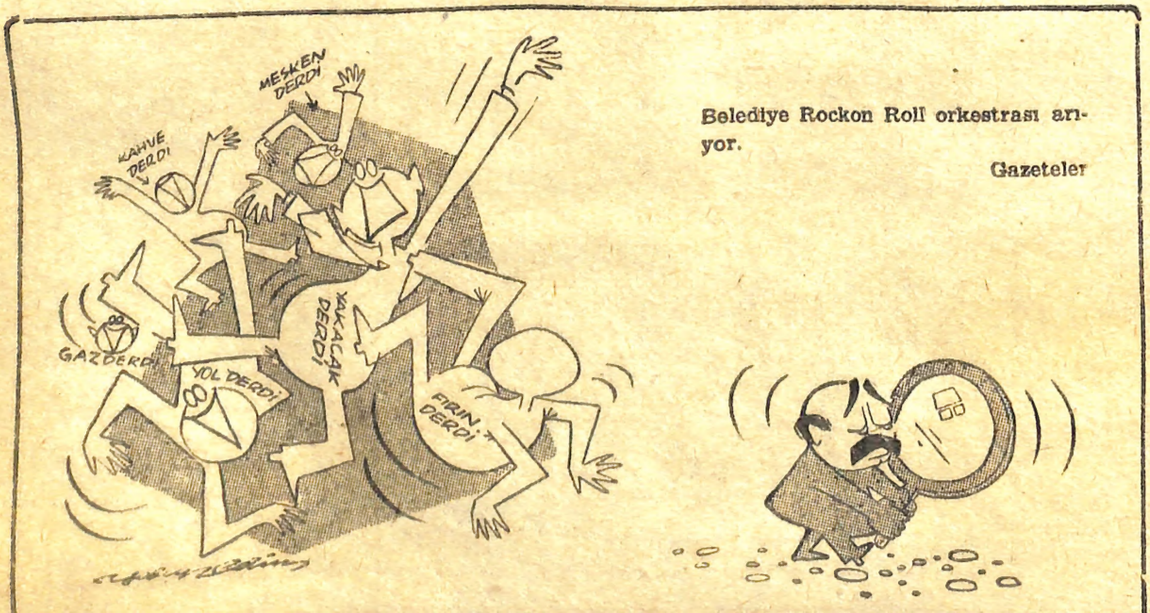

Belediye Rockon Roll orkestrası arıyor.

Gazeteler

DAN SONRA :

kişili!...

OLAYLAR

NERDE O ŞANS?

Halil Lûtfi Dördüncü'nün gazetesinde çalışıyordum, on dört yıl önce. «Halil Lûtfi'nin gazetesinde çalışıyordum» demek, anlayışı olanlara her şeyi anlatmaya yeter.

Parasızlıktan tam zilleştiğim bir gündü. Üç saat sonra da bir alacaklım gelecekti, söz vermiştim. Öyle de yapışkan bir adamdı ki. Ne yaparsın? Uzak bir ümit ama, ne olur ne olmaz diye Halil Lûtfi'ye baş vurdum:

— Patron, bana çok acele para lâzım. Elli lira avans rica ediyorum.

Halil Lûtfi'den para almak kolay mı? Hele avans

— Ne yapacaksın? diye sordu.

— Birisine borcum var, dedim.

— Ne zaman ödeyeceksin?

— Saat altıda adam buraya gelecek.

Halil Lûtfi saatine baktı,

— Daha üç saat var, dedi.

— Üç saat sonra adam gelince, o zaman alırsın.

Çok canım sıkıldı. Elli liranın cebinden üç saat geç çıkmasını kâr sayan patronuma,

— Ha şimdi vermişsiniz, ha üç saat sonra, ne farkı var? dedim.

O her zamanki soğukkanlılığıyla,

— Dinle, dedi, üç saatte neler olur, neler Belki herif ölür, sen elli lirayı vermekten kurtulursun. Belki sen ölürsün ben elli lirayı vermekten kurtulurum. Anladın mı?

— Aman patron, dedim, nerde bende o şans? Benim korkum, sen ölürsün de hiç birimiz kurtulamayız. Aman şimdi ver elli lirayı.

Verdi. Halil Lûtfi, cimrilikten, çok, cimriliğin esprisini sever.

●

DURDURURLAR

George Wilson adında bir İngiliz yazı yazmadan duramıyormuş. Shakespeare'in 37 eserini baştan elle yazmış. Şimdi İncil'i yazmaya başlamış. Bu İngiliz:

— Ne yapayım, yazı yazmadan duramıyorum! diyormuş.

Eğer bu adam yazı yazmak istemediği halde, kendini tutamıyor, elini zaptedemiyor, ille de yazı yazıyorsa, bunun çaresi var. Bizde de yazı yazmadan duarmıyanlar vardır: Bedii Faik, Doğan Nadi, Cihan Baban, Nadir Nadi... Daha bir sürü.

Yazı yazmadan duramıyan İngiliz, gelsin bizim memlekete, bir gazetede yazı yazsın. Görelim o zaman, durur mu, duramaz mı? İkinci değilse, üçüncü yazıda adamı durdururlar, hem de zınk diye...

●

DİNLETMEK

Genç bir bestekâr, bin türlü dalavereden sonra, «şaheserleri»nden birini Filârmoni Derneği'nde üstat Cemal Reşit Reye dinletmeğe muvaffak olmuştu. Sonuna kadar dişini sıkan Rey, gence:

— Doğrusu siz eserinizi tam Beethoven'e dinletecek insanmışsınız! dedi.

Delikanlı kulaklarına kadar kızardı:

— İltifat ediyorsunuz üstat.

— Yo, etmiyorum; dedi Cemal Reşit; hiç olmazsa sağırdı!

PAS

Yağmur, çamur içinde bataklığa dönen Dolmabahçe stadyomunda lig maçı oynanıyordu. Biri, ayağında topla ilerleyen Müjdat'a fısıldadı:

— Pas

— Vereyim, vereyim ama, dedi, Müjdad, söyle, bizden misin, yoksa karşı taraftan mısın?

SABUN

Neclâ çırıl çıplak banyodan fırladı, salona girdi. Kocası arkadaşlariyle oturuyordu. Kocası, avaz avaz bağırdı:

— Bu kılıkta banyodan çıkılır mı?

Neclâ, elleri gözlerinde, hiddetle cevap verdi:

— Çabuk, havlu ver diye fırladım zaten. Gözlerime sabun kaçtı!

STADYUM TERİMLERİ :
— Gool! Nihayet şeytanın bacağını kırdım!

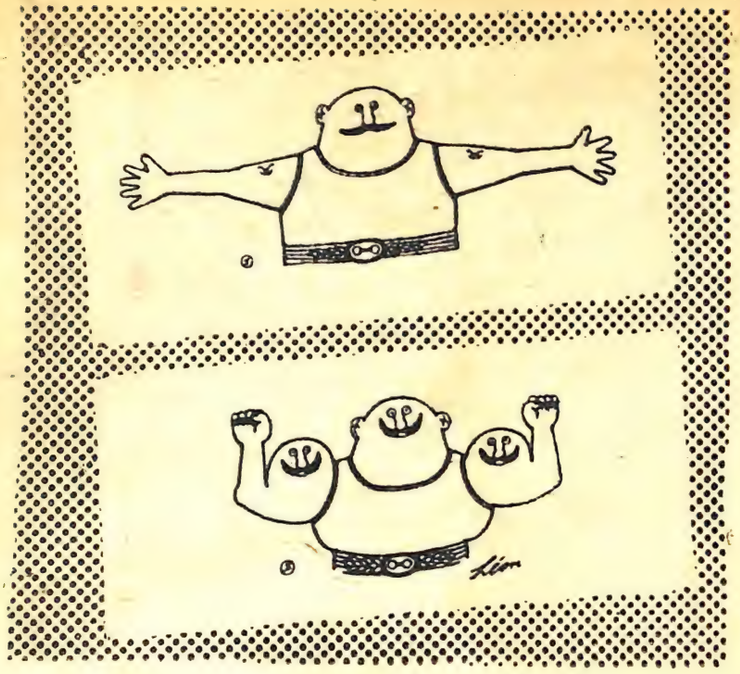

Yazısız!..

— Alman —

BİR İSKOÇ FIKRASI :

Mac İntosh, kulakları çok ağır işittiği için, nihayet hârika denilen cinsten bir dinleme âleti almıştı. İki hafta sonra mağazata koştu:

— Tebrik ederim, dedi bana sattığınız mal o kadar güzel ki, sade işitmekle kalmıyorum, aillemin öbür odada konuştuklarını bile dinleyebiliyorum.

— Onlar bundan memnun mu? diye sordular. Mac İntosh:

— Memnunlar mı bilmem, ama, dedi, ben çok memnunum. Şimdiye kadar vasiyetnamemi üç kere değiştirdim!..

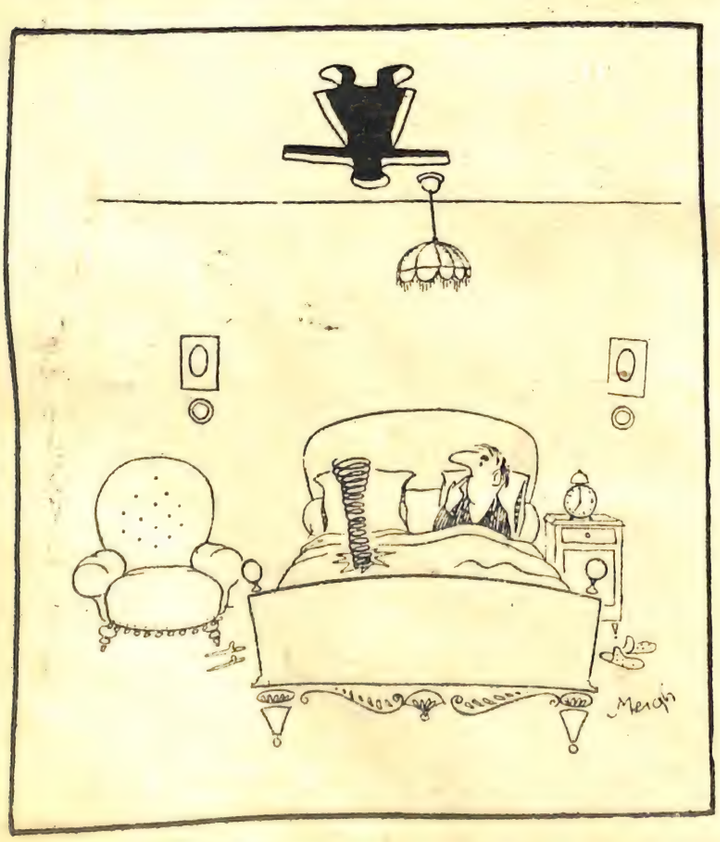

— Aaaa... Bizim karı uçmuş!..

— Alman —

Yakamutsu Haraki

JOHN Fuller, Japonya'da vazife gören müttefik kuvvetlerindendi. Bu, gayet tabii... Yalnız, John Fuller, bir Japon kızına âşıktı. İşte bütün mesele, bunun tabii olup olmadığında...

Gerçi sarı ırk içinde de tadına doyulmaz güzeller vardır ve gerçi bir Geyşa olmasına rağmen Yakamatsu - Haraki de fevkalâde hoş, zarif, yaşamasını ve yaşatmasını bilen o nefis Japon güzellerindendi...

Güzel olmasına güzeldi ya, esrarlıydı biraz... John Fuller, hizmette kaldığı müddetçe bu çekik gözlü, etli dudaklı, tomu tomu göğüslü dilberle yaşamağa karar vermişti. Şayet biraz Japon dilini anlamağa başlamasaydı, bu kararında sonuna kadar devam edecekti.

Fuller'in asıl canını sıkan, Yakamatsu'nun akrabaları oluyordu. Hepsi de erkek..... Hepsi de, Tanrı'nın günü, kadının evinde... Her seferinde, Yakamatsu, İngilizceyi çok yumuşak ve âdeta ağzını açmadan konuşarak:

— Mr. Hal - Hal - Lu, dördüncü amcamın büyük oğlu...

— Mr. Saki - Yapa büyük halamın küçük oğlu...

Diye acaip bir merasimle bu ziyaretçileri takdim ederdi.

— Kuzum, Allah arttırsın ama, nekadar çok akraban var?

— Biz Japonlar, çok yavrulayan bir milletizdir. Hem akrabalar birbirimize son derece bağlıyızdır. Hem bu bağlılık dinî bir mecburiyettir. Hem bu mecburiyet yüzünden her gün birbirimizi görmemiz icab eder. Hem de bu ziyaretler mahremdir...

İşte John Fuller'in anlamadığı iki mühim noktadan biri de buydu: akrabalarından biri geldiği zaman, Yakamatsu evin harem tarafındaki bir odaya kapanır, yarım saat meydandan kaybolurdu. İkinci anlamadığı nokta ise ziyaretçilerin daima erkek oluşuydu. Besbelli kadın akrabalar birbirlerini yalnız olarak ziyarete gitmiyorlardı. Ne acaip memleketti şu Şark!

Bir gün John Fuller, genç kadını karşısına aldı:

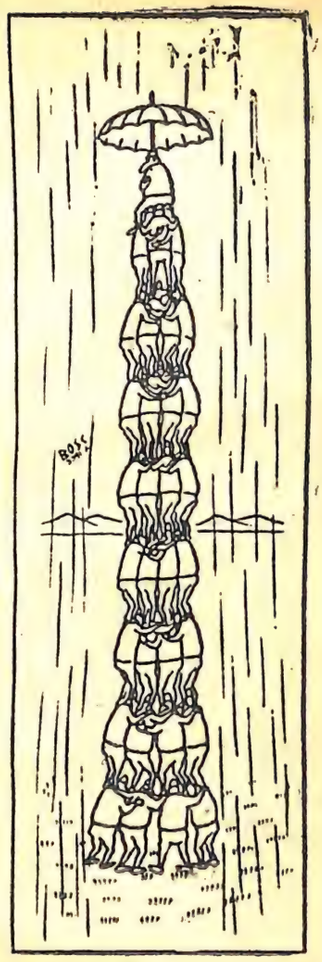

Yazısız!.

— Alman —

— Sevgilim, dedi. Günün en serbest olduğum, sana kendimi tamamiyle ayırabileceğim saatlerinde bu akrabaların musallat oluyor. Şu için çaresine bak...

— Ne yapabilirim? diyordu Yakamatsu... Onları memnun etmeğe mecburum. Nihayet akrabalarımdır ve bu dinî bir mecburiyettir. Günahtan korkarım!

— Amma acaip günah anlayışı ha... Peki ben ne oluyorum? Sen bu birbirlerine iki leblebi kadar benzeyen akrabalarınla meşgul olduktan sonra turşu halinde benim yanıma dönüyorsun...

— Yakamatsu Haraki vazifesini bilir.....

— Ona şüphe yok, biliyorsun, ama işin, tadı kalmıyor ki, şekerim.....

Sahiden de adamlar, birbirlerine çok benziyorlardı. Yalnız, boyları değişiyordu arasıra. Yoksa John, imkânı yok yüzlerine bakarak onları birbirinden ayıramazdı...

Bir gün, Tokyo'ya yeni gelen bir Amerikalı çavuşla tanıştı. Çavuş:

— Ne zamandanberi buradasınız? diye sordu.

— İki senedir.....

— Ben beş sene kaldım ama, bir yıldır Cava'daydım. Doğrusu göreceğim geldi memleketi... Gel seni bu akşam gayet iyi tanıdığım bir eğlence evine götüreyim...

Sururi

— İnsaf yahu, sizin fiatlar hiç kontrol edelimez mi?
— Vallah beyim, fiatlar o-kadar hızlı yükseliyor ki, Belediye ardından ye-tişemiyor!

— Ali'nin külâhını Veli'ye, Veli'nin külâhını Ali'ye geçi-niip gidiyoruz..
— Yazıklar olsun, bu külâh bolluğunda bir tane de sen kapamadın mı?.

— Yahu pijama ile sokağa çıkılır mı?
— Ne yapayım biraber.. Karımı pantalonumu giyip plâja gitmiş!.

PARMAK Sporu

★ Yazan: Parmaksız PERTEV ★

SAYGI duyduğum insandır. Orta okulda hocamdı, sonradan arkadaşım oldu. Hem yaşına, hem başına saygı duyarım. Tünelde karşılaştık. Konuşa konuşa Taksim'e doğru yürümeğe başladık. Onunla her ne kadar arkadaşsak ta, meyhanelerde içmiş, hat tâ sarhoş bile olmuşsak ta, o hiç bir zaman hafif, sulu bir adam olmamıştır. Tane tane konuşur. Konuştuğu da dinlenir. Hani «ağır adam» derler ya, işte o ağır adam budur. Yine önün önemli memleket işleri üzerine konuşuyor, düşünce yürütüyoruz. Günün o saatinde Beyoğlu da öyle kalabalık ki... Hele kadınlar, hele kadınlar... Sen ister iste, ister isteme, ya dirseğin, ya elin, ya omuzun ikide bir kadınların yumuşaklığına çarpıyor. Tünel'den şöyle yüz adım gittik gitmedik Hoca,

— Parmak sporu yapmak ister misin? dedi.

Yüzüne baktım, her zamanki gibi, yâni asık değilse de, ağzı kulaklarına kadar basık da değil...

— Aman Hoca, dedim.

— Ne var? Sen hiç parmak sporu yapmadın mı?

— Her halde Hoca benim ağzımı arıyor, diye düşündüm.

— Yapmadım, diye karşılık verdim.

— Aman salık veririm yap.

— Ne yapayım Hoca?

— Parmak sporu.

Bir daha yüzüne baktım, gülmüyor.

— Çok zevkli oluyor, dedi, ben ne zaman Beyoğlu'na çıksam ille parmak sporu yaparım.

— Aman Hoca...

— Vallahi... Sen de yap görecek sin, tadına doyum olmuyor.

Bizim Hoca bozulmuş olacak. Biz onu ne doğru, ne namuslu adam bilirdik. Kadınlara çarpa çarpa yürüyoruz.

— Ayıp olmaz mı Hoca? dedim.

— Neden ayıp olsun?..

— Amma yaptın be Hoca... Bu yaştan sonra parmak sporu yapmak bize yakışır mı?

— Yooo... Büsbütün yanlış düşünüyorsun. Sporun hiç bir zaman yaşı olmaz. Her yaşın kendine göre bir sporu vardır. Yirmi beşe kadar ağır sporlar yapmalı. Ondan sonra hafiften almalı. Tenis, daha olmazsa ping-pong gibi.. Daha da yaşlanınca yürüyüş. Sen kaç yaşındasın?

— Kırk bir...

— Hah, tam sırası. Sen şimdi boyuna parmak sporu yapmalısın. Bir kere alışsan, artık kendini alamazsın. Önce ben de ayıp mayıp dedim ama, sonra arkadaşlar zorladı, bir iki derken, bir dadandım ki bu parmak sporuna, hiç sorma...

Dönüp dönüp yüzüne bakıyorum, alay desem alay değil, şaka desem şaka değil... Dünya böyledir işte. En doğru bildiğin bir adamı iyi bir inceleyince, altından ne mal oldu ğu sırıtır. Demek bizim Hoca d bir sapıkmış. Ya da sonradan sapık olmuş.

— Daha iyi söyledin ya... Bekâr delikanlı olsan koşarsın, atlarsın. Bu tam evliler için biçilmiş kaftan. Hiç kendini sıkmak, zorlamak istemez. Hiç kuvvet istemiyor. Bir kere dene bak, göreceksin, ne kolay...

— Çok rica ederim Hoca...

— Vallahi...

— Bana müsaade .Ben şurda bir arkadaşa uğrayacağım da...

Ondan ayrılmak için başka yol ktu.

— Hani Taksim'e çıkıyordun, dedi.

Elimden tuttu,

— Parmak sporu yapmadan dün yada bırakmam.

Bir belâya çattık ki...

— Bir kere dene, hoşuna gitmezse bir daha yapmazsın.

— Yahu, birisi görür de rezil oluruz.

— Neden? Neye rezil olacakmışız. Spor insana sevinç verir. Spor yapmak ayıp mı? Hem bu parmak sporu şimdi moda, herkes yapıyor.

— Bırak Allâsen Hoca...

— Canım, bir kereden ne çıkar?

— Yapamam.

— Ölüm yok ya bunun ucunda.

— Bir tanıdık kadına filân çatarız.

— Olsun. Kadınlar da yapıyor şimdi.

— Ne yapıyor?

— Parmak sporu.

— Aman Hoca, rica ederim, sen çıldırdın mı? Kadın kısmı böyle şey yapar mı?

— Senin dünyadan haberin yok. Şimdi bütün kadınlar, hele yüksek sosyete hanımları hep parmak sporu yapıyorlar.

— Ya polis görürse?

— Görsüüün... Polisler de yapıyor.

— Yasak değil mi?

— Canım, sporun yasağı olur mu? Eğer bir hiyle yaparsan o başka...

— Bunun hiylesi de mi var?

— Var ya...

— Ya yakalanırsak.

— Yooo... serbest. Eskidendi o. Şimdi parmak sporu her yerde serbest. Mahkemeden karar çıkardılar. Parmak sporu resmen yapılıyor şimdi.

Kulaklarıma inanamıyorum.

— Hocam, yâni siz bunu doğru buluyor musunuz?

— Vallahi eskiden ben de senin gibi düşünüyordum. Ama şimdi kendim de bu parmak sporuna başladıktan sonra, çok doğru buluyorum. İcat edenden Allah razı olsun.

Artık saygıyı maygıyı bir yana koyup,

— Tuh... diye bağırdım, tuh be... Artık bu kadarı da olmaz. Bir de ahlâk kalmadı diyorlar. Kalmaz ya... Hoca, böyle yaparsa...

— Yahu kardeşim, bunun hocalıkla, ahlâkla ne ilgisi var? Ben Maarif Vekili olsam, bütün okullara parmak sporuna zorunlu yaparım. Futbolda ayağın kırılır, denizde boğulursun... Hepsinde bir tehlike var. Bunda bir şey yok.

— Ben yapamam Hoca, dedim, evli barklı adamım.

— Okullara mı koydurursun?

— Elbet.

— Peki, ne işe yarar?

— Bir kere bu parmak sporunu yapanların eli çabuklaşır. Eli her işe yatar. Sonra zihin işi... İyi kollayıp, ondan sonra parmağını...

— Sus Hoca! diye bağırdım.

Böyle konuşa konuşa (.....) sinemasının köşesine kadar gelmiştik. Hoca bir sokağa saptı,

— Gel işte burada, dedi.

— Nedir oradaki?

— Parmak sporu.

— Kapalı yerde mi?

— Tabii kapalı. Yolda olmaz ya...

— Yakalanırsak?

— Serbest diyorum.

Bende de merak başlamıştı. Hele kapalı yerde oluşu daha çok ilgimi çekti. İnsan kötü yola çabuk gidiyor. Kişi arkadaşından azar, demezler mi? Ama kendi kendime «ilk ve son» diyordum.

Memurlar beşinci ikrami yelerini aldılar. (Gazeteler)

Bir yere girdik. Yedi sekiz basamak yerin altına indik. Koca bir salon. İçerisi kadın erken, kız, oğlan, tıklım tıklım. Cigara dumanından göz gözü görmüyor. Uğultudan kulak ağızı duymuyor. İçerde bir sürü kumar makinesi var. Her makineyi bir kalabalık çevirmiş. Hocayla biz de bir makinenin başında sıra aldık. Hoca anlatmaya başladı:

— İşte parmak sporu bu... Bak orada bir sürü delik var. Alttaki delikten bir on kuruş atacaksın. Sonra öbür deliklerden hangisini beğenirsen, parmağını sokup düğmesine basacaksın. Artık şansına. Bazan alttan on tane on kuruşluk birden çıkıyor, bazan iki, bazan bir...

Ben o gün altmış tane on kuruşluk attım. Hiç bir şey çıkmadı. Çıkmadı ama, ben bu parmak sporuna iyice alıştım. Haftada bir iki oraya gidiyor, parmak sporu yapıyorum. Eğer işim çok olur da ta Beyoğlu'na kadar çıkamazsam, o zaman da işin kolayını buldum. İstasyonlarda, iskelelerde, postahanelerde posta idaresinin telefon kabineleri var ya... İşte oraya giriyorum. Otomatik telefon kutusuna bir 25 kuruş atıp, gelişi güzel bir telefon numarası çeviriyorum. Hepiniz bilirsiniz, bu otomatik telefonlarla konuşulamadığı gibi, attığımz 25 kuruş ta geri gelmez. Şimdi aklınıza,

— Öyleyse neden telefon kabinesine giriyorsun? diye sormak gelir.

Parmak sporu yapmak için. Çünkü bu otomatik telefon kutularının, parmak sporu makinelerinden kalır yeri yok. Oradan da attığım para gelmiyor, buradan da... Yalnız bu ikinciler insanın sinirini bozuyor, daha da pahalı. Ama parmak sporu zevki için bu kadarına katlanıyorum.

NOT: Amerikadan gelen bu oyun makinelerinin «kumar makinesi» olduğu, kaldırılacağı söylenmiş, bunun üzerine bu işin ticaretini yapanlar, bunların kumar değil, «parmak sporu» olduğuna dair karar çıkarmışlardır.

B. E. N.

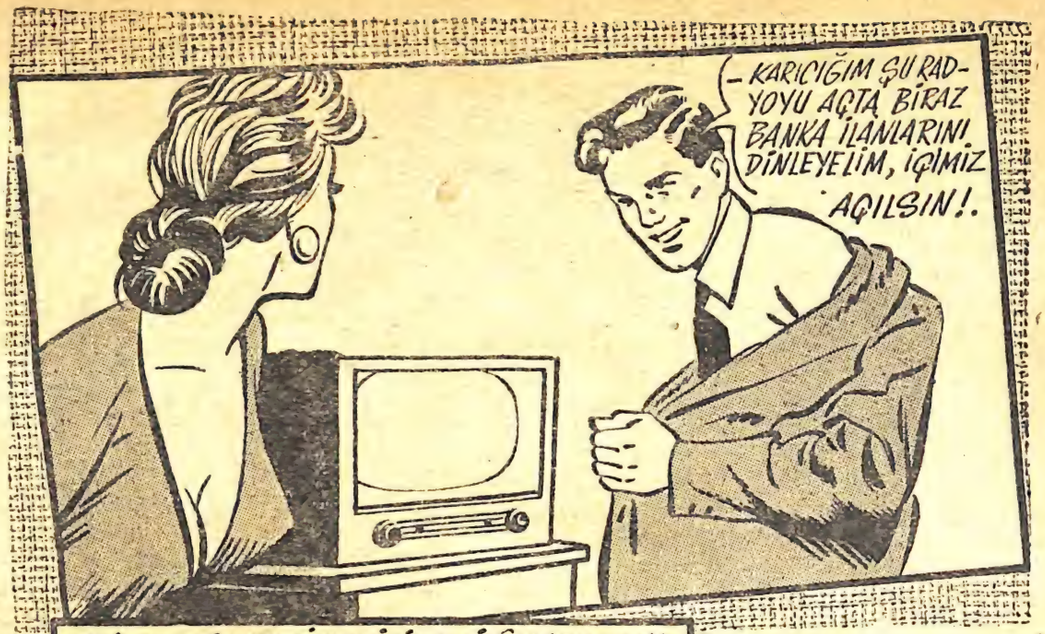

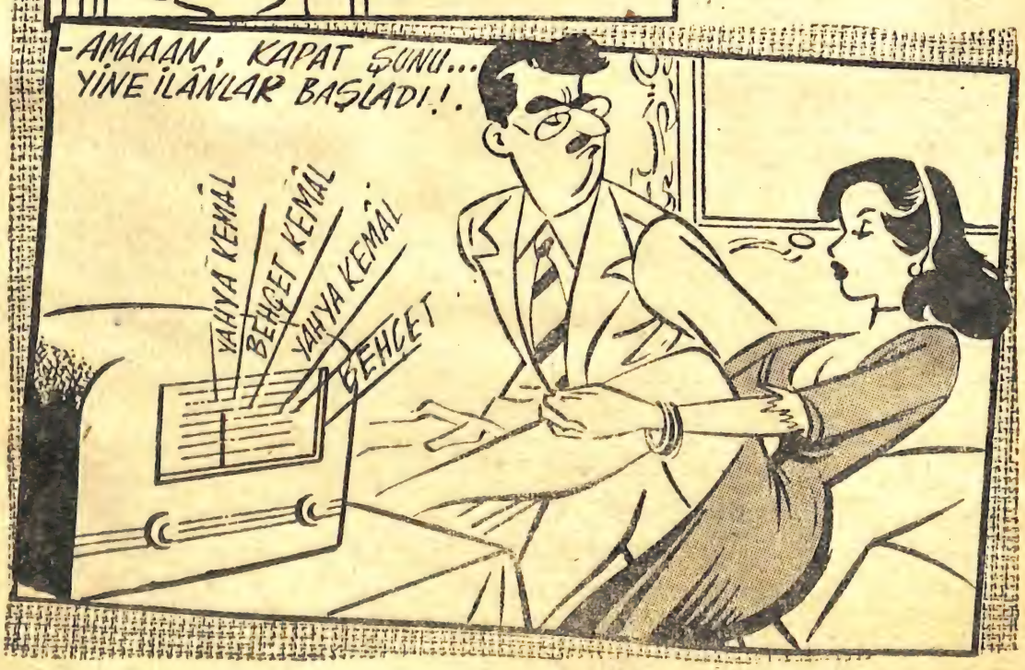

DEDİKODU

Genç kadın, komşusu olan bekâr delikanlıyı yolundan çevirdi:

— Bakar mısın biraz?

— Buyrun hamfendi

— Rica ederim, geceleri arabanızı bizim kapının önünde bırakmayın

— Neden efendim?

— Dedikodu oluyor Bâri bitişikteki Süheylâların kapısına bırakın!

●

KADIN MANTIGI

Yaşlı adam, eski bir çocukluk arkadaşı olan hamfendiye evlenme teklifinde bulunuyordu:

— Yaşımız da denk Hatırlar mısınız? Bir zamanlar ikimiz de yirmisindeyken..

— Evet ama, diye itiraz etti hamfendi, o zamandanberi siz epeyce farkettiniz!

KAYIP SÜTYEN

3 Aralık 956 Pazartesi gecesi, ya taksıde Boğaz'a giderken, ya sinemada, ya muhallebicide, ya Hürriyeti Ebediye Tepesinde yâni hatırlayamadığım bir yerde bir sütyen kaybolmuştur. Birisi şaka için aldıysa lûtfen getirsin. Beyrut'tan kaçak olarak hediye getirilen naylon sütyenin maddî değeri önemsiz olmakla beraber, benim için büyük hatıralar taşıdığından mânevî değeri vardır. Bulan memnun bırakılacaktır.

Tel: 2 2 2 2 2 2 2

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANNIN MİZAHİ ROMANI: 44 ★

Bir tütüncü satmak için dergimizden aldı mı sevincimden uçacak gibi oluyordum. İçlerinden biri ne dese iyi?..

— Bizim zamanımızda, biz sizin yaşınızdayken yemediğimiz halt kalmazdı. Siz neden böyle manilerle, koşmalarla uğraşıp duruyorsunuz?..

İnsanların çoğu sanat heyecanının, sanat aşkının ne demek olduğunu anlamıyorlardı. Ben bu sanat aşkının asıl ne demek olduğunu ertesi gün anladım. O gece yine her zamanki gibi gece geç vakit yatmıştım. Sabah erkenden yarı rüya, yarı uyanıklık arasında dışarda bir patırdı, gürültü duydum. Kulağıma,

— Nedir bu? Ben artık ev yordu.

Bizim ev sahibi,

— Nedir bu? Be nartık ev filân işletmiyorum. Tövbe ettim, anlamıyor musunz? Namusumla yaşıyorum. Arayın, her yanı arayın bakalım!..

Korkuyla gözümü açtığım zaman yatağımın başucunda dört adam birden gördüm. Yorganı kaldırmadan pantalomu giydim. Bunu neden yaptığımı anlamak için çok zekî olmaya hiç lüzum yok. 19 yaşını bitirdiğim hâlde ne vücudümde, ne yüzümde kıl diye bir şey yoktu. Hatta traş ettiğim hâlde, o ayva tüyleri bir türlü erkekleşmiyordu. Kız olduğumu anlayacaklar diye ödüm patlıyordu. Dört sivil memur, odanın dört köşesine yayıldı.

— Affedersiniz, ne arıyorsunuz? diye sordum. Bir tanesi,

— Sus! diye payladı.

Şiltenin altını, dolabı, kirli çamaşırları aradılar. Şiir yazdığım cep defterimle not tuttuğum, eski merhamet kuşu hesapları yazılı kâğıtları aldılar..

— Yürü!.. dediler.

Yürüyüş, hâlâ o yürüyüş.

O uyku sersemliği içinde kendimi büyük bir odada buldum. Karşımda meşin ceketli bir adam vardı. Ayaktaydı. Bir ayağı sandalyenin üstündeydi. O anı hiç unutamadığım için bütün, en ince ayrıntılarına kadar hiç gözümün önünden gitmemiştir.

Önde geniş, büyük, üstü camlı bir masa vardı. Solda, pencere yanında, bir ayağı sandalyeye dayalı adam belki iri yarıydı ama, o durumuyla, hele pencere aydınlığına düşen kara lekesiyle, olduğundan daha iri duruyordu.

Arkamda da beni getiren iki adam vardı. Camlı masanın üstünde çıkardığımız dergi duruyordu. Daha kimse bir şey sormamıştı ama, odadaki kurkunç havanın etkisiyle, neredeyse ağ layacaktım. Meşin ceketli adamın, masanın üstündeki dergiyi açtı. O sert havayı yumuşatmak için,

— Nasıl buldunuz dergimizi Beyefendi? dedim. Demek siz de satın aldınız. Her hâlde iyi satılmıştır. Gelecek sayısını daha çok basacağız. İçinde benim de şiirim var. Okudunuz mu bilmem?..

Bunları söylerken tatlı tatlı gülümsüyordum. Meşin ceketli adamın asık suratı büsbütün asıldı, kaşları çatıldı, yanardağı gibi fışkırdı:

— Sen ha?.. Bir de söylüyorsun? Götürün bunu çabuk, ifâdesini alın!..

«İfade alma» nın ne demek olduğunu bilmiyorsanız, hayatınızda hiç ifadeniz alınmamışsa ben size bunu anlatamam ki... Her hâlde heveslenecek hoş bir şey değil. İfademin alınması üç gün sürdü. Bazı soruları, verdiğim karşılıkları anlatmam yeter size.

— Bu şiirde «satıyorum, saat... yüz daha» mısraları ne demek?

— Hiiç... hiç bir şey.

— Nasıl hiç mir şey? Bunlarla ne demek istiyorsun?

— Hiçbir şeyse neye yazdın?

— Efendim, ben bir kere Sandal Bedestenine gitmiştim. Orada eski, kullanılmış eşyaları öyle satıyorlardı da...

— Hımm... Demek kullanılmış eşyalar? Elden ele dolaşanlar?..

— Evet.

— Evet mi?

— Hayır.

— Nasıl hayır? İtiraf ettin.

— Ettim efendim.

— Pekiy, insanlar eşya mı? Satılır mı?

— Satılanlar da var ya efendim.

— Hımm!.. Kimmiş bu satılık insanlar?

— Şey... Hani gazeteler yazıyor, satılık futbolcular var ya. İşte onlar.

— Sen onu babana anlat.

— Babam anlamaz ki efendim. Hiç bu işlerden anlamaz..

Bu sorular sürüp gidiyordu.

— Tanıdıkların kimler? diye sordular.

(Devamı var)

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

GEREKLİ TEDBİR

Fransız Bayındırlık Bakanı, bir şehri ziyarete gitmişti. Belediye Reisi ile görüşürken:

— Nehriniz ara sıra taşıp, zararlara sebep oluyor. Bu felâkete karşı bari tedbir aldınız mı? dedi.

Belediye Reisi derhal:

— Tabii efendim, lüzumlu tedbirler alınmıştır! diye cevap verdi.

Bakanın, bu tedbirlerin ne gibi şeyler olduğunu öğrenmek istemesi üzerine, kendisini yandaki odaya dâvet ederek, odanın yarısını dolduran büyük kumbaraları gösterdi.

Bakan sordu:

— Ne olacak bunlar?

— Efendim, nehir taşınca, kazazedeler için iane toplıyacağız!

Şefik Bayam
Kadastro Müdürlüğünde teknisyen
Eskişehir

HALININ RENGİ

Bir Ramazan gününde, hoca cemaate namaz hakkında vaız veriyormuş. Bektaşi bir ara seslenmiş:

— Ya hey, hoca, namaz kılmak tan kolay ne var!..

Hoca:

— Peki erenler, sen namazı, aklından dualardan başka bir şey geçirmeden kılabilir misin?

Bektaşi cevap vermiş:

— Hey gidi hoca, bundan kolay ne var?

Hoca:

— Eğer hiçbir şey düşünmeden namaz kılarsan, sana güzel bir halı alırım, der.

İddia üzerine Bektaşi hemen namaza durur.

Şeytan bu ya, Bektaşi aklından, halının renginin nasıl olduğunu merak eder. Duramaz ve namazı bozar:

— Kuzum hoca efendi, der, halının rengini de söyleyiverir misin?

İSMAİL KÖYLÜ
Kırtepe Mah. İpçiler So. 18 Bartın

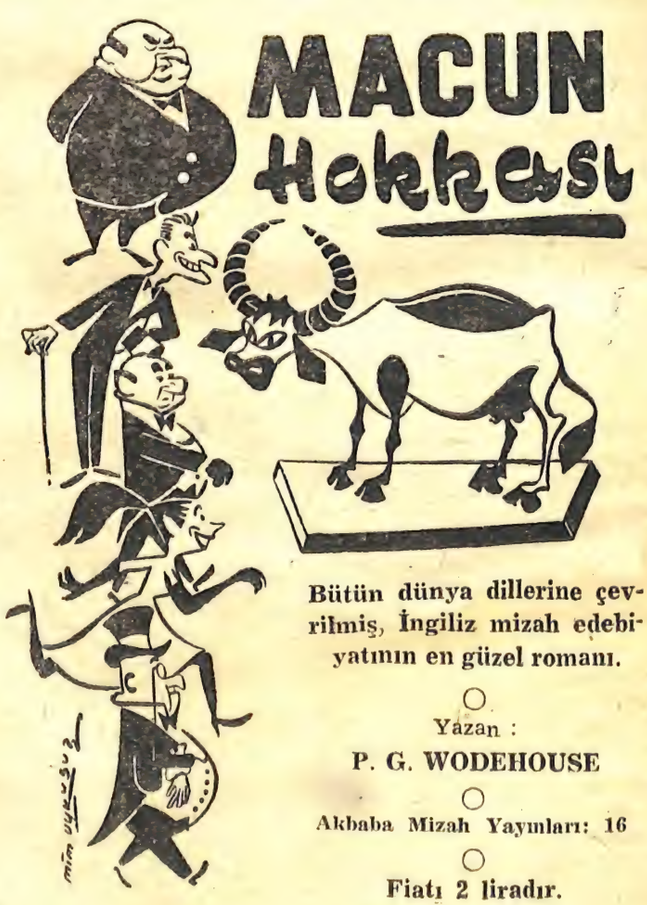

Bütün dünya dillerine çevrilmiş, İngiliz mizah edebiyatının en güzel romanı.

○

Yazan :
P. G. WODEHOUSE

○

Akbaba Mizah Yayınları: 16

○

Fiatı 2 liradır.

Bugün çıktı!

BEKTAŞİ Fıkraları

FIKRA

Bektaşi, köye imam seçilir. Bir gün cemaate namaz kıldırırken, tam secdeye varıldığı anda Bektaşi «kabahat» eder. İşin fenalığını anlayan erenler, cemaat secdede iken kalkıp gizlice papuçlarını alarak doğruca evine gelir. Karısına:

«— Hanım, eşyaları topla, bu gece köyü terkedeceğiz, der.

Hakikaten o gece Allah ne verdiyse hayvana yükler, karıyı da yanına alarak, gurbete çıkar.

Aradan tamam 14 sene geçince, artık daha fazla gurbete dayanamıyacağını anlayan Bektaşi, tekrar memleketine müteveccihen hareket eder ve bir gün köylerine yaklaştığı zaman, bir çoban görür. Yanına çağırarak, muhitin «imamın kabahatini» unutup unutmadığını anlamak istiyerek, genç çobana sorar:

— Adın ne bakayım.

— Ahmet!

Bektaşi, kabahat ettiği zaman camideki ihtiyarların yaşayıp yaşamadığını anlamak ister ve devam eder:

— Peki Ahmet. Hasan çavuş ne âlemde.

— Öldü.

— Ya, vah vah. Hüseyin emmi çok ihtiyarladı mı?

— Öleli beş sene oldu.

Bu ölüm haberlerine iyice sevinip memnun kalan Bektaşi, coşar ve çocuğa (çobana) sorar:

— Aferin Ahmet. Söyle bakayım sen kaç yaşındasın?

— Ağam ben yaşımı pek bilemem ama, annemle babam «imamın camide kabahat ettiği» sene doğduğumu söylerler.

Kırklareli İcra Memuru
Şükrü Demirel

●

ZEKA

Bektaşi, kilerdeki şarabı hizmetçisine çaldırmamak için fıçının ağzını her sabah mühürlermiş. Kurnaz hizmetçi ise, fıçının altından bir delik açmış, oradan istediği kadar şarap çekip, deliği mantarla kapatırmış. Adam, her gün şarabının eksildiğini görürse de nasıl çalındığını bir türlü anlıyamazmış. İşin içinden çıkamıyacağını anlayınca, meseleyi karısına açmış. Karısı:

— Hizmetçi sakın altından bir delik açmış olmasın! deyince ereneir!

— Onu ben de düşündüm ama, demiş, şarap altından değil, üstünden eksiliyor.

EMİN ÖZKOL
Basma Fab makine ressamı
Nazilli

Berber Nuros

YAZAN = SERBERBER ÇİZEN = YALÇIN ÇETİN

KADIN ŞOFÖRLER

ÇİZEN: KREMOS

Vita,

paranızın en iyi karşılığıdır.

VİTA, her yemeğinizin lezzetini ve besleyici kıymetini arttırmakla, size, mutfak bütçenizden esaslı bir tasarruf sağlar.

VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, yemekleriniz daha iyi olur ve... daha ucuza çıkar.

Kızartmalarınız için de, şimdi, VİTA kullanınız: neticeden çok memnun kalacaksınız

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

V42

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI T.A.O

MESKEN KREDİLERİ

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

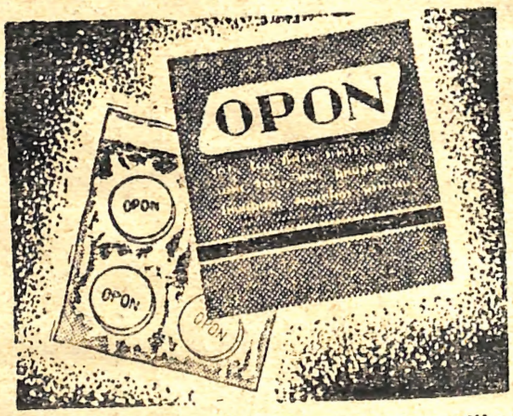

günde 6 tablete kadar alınabilir

56-29

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

PARA İKRAMİYELERİ

Akbaba

— İyi ki geldin kocacığım, otur da seyret: Terzim yılbaşı tuvaletimi prova edecek!